

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 20 SAYI: 114 Mart-Nisan 2010

Ülkenin Gerçek Gündemi

“Kuvvetler Ayrılığı”,
Anayasa ve
Sınıf Mücadelesi

Anayasa Referandumu
ve Hesap

İki Yıl Önceki Gündem:
Herkes Kendi İşine Baksın!
[Yürütmenin Yargıyla Kavgası]

Kızıldere ve On’lar

Ömür Karamollaolu
Mehmet Yıldırım, Nihat Kurban
Süleyman Aydemir, Cemalettin Dövençi

“Bu ülkede hiç kimse dokunulmaz değildir”
Ya MİT?

Eski DGM’ler:
Özel Yetkili Mahkemeler ve Savcılar

Komşunun Krizi

Ayaklı Jammer ve Ece’l

Forbes’in Milyarderleri

- “Ülkenin gerçek gündemi” söylemiyle kitlelerin dikkatinin siyasetten ekonomiye çekme çabalarına ilişkin bir değerlendirme. 3 ÜLKENİN GERÇEK GÜNDEMİ
- Burjuva hukukunun en temel “ilke”lerinden olan “kuvvetler ayrılığı”nın tarihsel konumu. 8 “KUVVETLER AYRILIĞI”, ANAYASA VE SINIF MÜCADELESİ
- AKP’nin HSYK ve Anayasa Mahkemesi’nin üyelerini değiştirmek amacıyla hazırladığı anayasa değişikliğine ilişkin bir değerlendirme. 13 ANAYASA REFERANDUMU VE HESAP
- AKP’nin “yüksek yargı”yla süregiden çatışması ve “yüksek yargı”ya yönelik tutumu üzerine bir irdeleme. 16 İKİ YIL ÖNCEKİ GÜNDEM: YÜRÜTMENİN YARGIYLA KAVGASI
- Ve yanındakinin kanlı başı omzuna değince, ona sıra gelince sayısını saydı... Söz istemez Yaşlı göz istemez Çelenk melenk lazım değil Susun Sıra Neferi Uyusun... 20 KIZILDERE VE ON’LAR
- Ergenekon operasyonlarıyla ortaya atılan “hiç kimse dokunulmaz değildir” demagojisi üzerine. 21 ÖMÜR KARAMOLLAOĞLU MEHMET YILDIRIM NİHAT KURBAN SÜLEYMAN AYDEMİR CEMALETTİN DÜVENCİ
- Son dönemde sıkça sözü edilen “özel yetkili” savcılar ve mahkemelerin niteliği üzerine. 23 “BU ÜLKEDE HİÇ KİMSE DOKUNULMAZ DEĞİLDİR” YA MİT?
- Yunanistan’ın içine girdiği “borç krizi” üzerine bir değerlendirme. 26 ESKİ DGM’LER: ÖZEL YETKİLİ MAHKEMELER VE SAVCILAR
- Herkesin dinlendiği ve dinleyenlerin dinlenmekten korktuğu, korktuğu ölçüde Jammer’lerle donatıldığı ülkedeki “korku” üzerine. 28 KOMŞUNUN KRİZİ
- Forbes dergisinin her yıl yayınladığı “Dünyanın En Zengin İnsanları” listesindeki Türkler... 31 AYAKLI JAMMER VE ECE’L
- 34 FORBES’İN MİLYARDERLERİ

KURTULUŞ CEPHESİ
SORUMLU (Vi.S.d.P) : Sezai Görür
Yazışma Adresi:
Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>
<http://www.kurtuluscephesi.org>
<http://www.kurtuluscephesi.net>
<http://www.kurtuluscephesi.de>
E-Posta Adresi:
kurcephe@kurtuluscephesi.org

Ülkenin Gerçek Gündemi

Son aylarda TSK'nın "cemaat" tarafından artan oranda kuşatılması ve çaresiz hale getirilmesi bütün umutlarını orduya bağlamış olan bazı kesimlerde eski söylemi yeniden öne çıkardı: "Ülkenin gerçek gündemine dönmek".

Öte yandan herşeyi legal mücadeleye indirgemiş olan, her türlü legal olanağa rağmen bir türlü gelişim gösteremeyen, tüm zamanını "kamu emekçileri" söylemiyle geçiren "sol"-legalistlerin Tekel direnişinden nemalanma olanağını görmeleriyle birlikte benzer bir söylem tutturdular. "Ülkenin gerçek gündemine dönmek".

Bu söylem sahiplerinin iddiasına göre, "Balyoz Darbe Planı", "AKP'yi ve Fettullah Güleni Bitirme Planı", "Kozmik Oda" ara-maları ve "açılımlar", tümüyle ülkenin "gerçek" gündemini saptıran, halkın dikkatini başka alanlara çeken ve bu sayede AKP'nin "mağdur" rolünü oynamasına izin veren yapay gündemlerdir. Ülkenin gerçek gündemi ise, "iş"tir, "aş"tır, "ekmek"tir, "özgürlük"tür; "işsizlik"tir, "yoksulluk"tur, "yolsuzluk"tur. Bunun kanıtı da, Tekel işçilerinin direnişinin yaratmış olduğu etki ve umuttur. Bu öylesine bir etki ve umuttur ki, "Tekel işçisi kazanırsa, hepimiz kazanırız" şeklinde bir slogan bile üretmiştir.

"Gerçek gündem" söylemcileri için "darbe planları" ve "açılımlar", ülkenin gerçek gündemini karartmaktadır, AKP'nin değişimine su taşımaktadır, insanlara gerçek sorunlarını (işsizlik, yoksulluk vb.) unutturmaktadır! Ama Tekel işçilerinin direnişinde olduğu gibi, "gerçek gündem"e yönelik her eylem ve hareket kitlelerin gerçek sorunla-

rını günışığına çıkartmakta, onları harekete geçirmekte, daha geniş katılıma yol açmaktadır!

İlk bakışta ve ilk duyuşta inandırıcı gelen bu söylem, Tekel işçilerinin direnişinin yaratmış olduğu "umut" ortamında doğru bir saptama gibi görünmektedir.

"Yapay gündem" denilenler, yani "darbe planları" ya da "açılımlar", iki yıldır ülkenin gündemini belirlemektedir. Hemen herkes, hemen hergün yeni bir "darbe planı" haberiyle güne başlamakta ve yeni bir "açılım"la günü kapamaktadır. Herkes bunları konuşmakta, bunları tartışmaktadır. Televizyon kanalları gün boyu bu konulara ilişkin tartışmalarla dolmuştur.*

* Bu "yapay gündem"-gerçek gündem" konusuna ilişkin olarak *Kurtuluş Cephesi*'nin 102. sayısında şunları yazmıştık:

"Herkesin ağzında bir tekerleme var: Her an, herşeyin olabildiği ülke. Kaçınılmaz olarak böyle bir ülkede, bir olay birden gündemin ilk sırasına çıkabildiği gibi, aynı hızla gündemin en alt sıralarına itilebilmektedir.

Öte yandan her toplumsal ve siyasal grup kendi sorununun en önemli sorun olduğunu düşündüğünden, ülkenin gündeminin sürekli ve hızla değişmesi karşısında kendi sorunlarının unutulup gittiğinden, unutturulduğundan yakınmaktadır.

Böylesi bir ortamda, gelişen ve gündemin ilk sırasına yükselen, ancak pek çok toplumsal ve siyasal grubun kendi sorunlarını ikinci plana iten her olay ya da sorun bir 'komplo' ürünü olduğu, 'yapay gündem' oluşturmak amacıyla öne çıkartıldığı, 'hedef şaşırttığı', ülkenin 'gerçek gündeminin üstünü örttüğü' şeklinde yorumlanmakta ve hatta suçlanmaktadır.

Tam 'türban sorunu' ve türban konusuna bağlı 'laiklik' konusu ülkenin gündeminin ilk sırasına yükselmiş, olabilecek en geniş toplumsal kesimleri harekete geçirmeye yönelmişken, birden bire 'sınır ötesi ha-

Gerek “darbe planları”, gerek “açılmalar”, gerekse bunlara ilişkin tartışmalar ne kadar bıktırıcı olurlarsa olsunlar tek bir gerçek açıktır: *Ülkenin siyasal durumu ve siyasal geleceği.*

Bugün, “gerçek gündem”ciler de dahil hiç kimse, bu konuların ve tartışmaların siyasal niteliğini, siyasal özelliğini ve siyasal iktidar sorunuyla olan bağlantısını yok saymaz. Dolayısıyla bu konuların ve tartışmaların “ülkenin gerçek gündemini saptırdığı”ndan söz edenler, açıktır ki, *siyasal sorunla-*

rekât’ ülkenin gündemine ‘bomba gibi’ düşer. ‘Türban sorunu’, ‘laiklik’ birden bire önemini yitirir, her şey ‘sınır ötesi hareket’ çevresinde dönmeye başlar.

Kendi siyasal faaliyetini, örgütlenme çalışmasını tümüyle ‘türban sorunu’nun gündemin ilk sırasına yükselmesine bağlı olarak yürüten ve planlayan siyasal hareketler, böyle bir gelişme karşısında ister istemez ‘boşluğa’ düşerler. Öte yandan, ‘türban sorunu’nun ülkenin ‘gerçek gündeminin üstünü örttüğünü’, dolayısıyla kendi sorununun ikincil kalmasına yol açtığını düşünen ulusal-siyasal hareket ise, ‘sınır ötesi hareket’la birlikte değişen gündemden fazlasıyla hoşnut olabilmektedir.

Yine ‘sınır ötesi hareket’ ülke gündeminin birincil maddesi haline gelmişken, Tayyip Erdoğan hükümetinin IMF talimatlarına uygun olarak sosyal güvenlik sisteminde yapmaya çalıştığı değişikliklere kamuoyunun yeterince ilgisinin çekilemediğinden şikayet edenler, her durumda ‘sınır ötesi hareket’ çevresinde dönen güncel tartışmaların ve gündemin saptırıcı olduğunu düşünmek durumundadırlar.

Diğer yandan ‘iç siyasal tartışmaları bir yana bırakalım, ülkenin geleceğini belirleyecek en önemli gelişme dünya ekonomisindeki kriz olguları’ diyenler, hem ‘sınır ötesi hareketi’nin, hem ‘türban sorunu’nun, hem de sosyal güvenlik sistemine ilişkin değişikliklerin saptırıcı olduğuna hükmederler.

Ve birden ülkenin gündeminde öne çıkmış sorunlar (türban sorunu, sınır ötesi hareket gibi) **bir an için** önemini yitirdiğinde meydana çıkan milyonlarca işçi, emekçi, memurun sosyal güvenlik sisteminde yapılmak istenen değişikliklere karşı eylemleri gündemin eksenini değiştirirken ve tam da değiştirmek üzereyken, ‘iş-aş’ sorunu öne geçerken, **birden** AKP’nin kapatılmasına ilişkin dava herşeyin üstüne çıkan yeni bir gündem haline gelir. Öyle ki, milyonlarca işçi, emekçinin eylemleriyle aynı güne ‘rastlayan’ AKP’nin kapatılması davası kitlesel eylemlerin haber bütenlerinde yer almasını bile engelleyebilmiştir.

Ve yine birden, herşey AKP’nin kapatılması davasına ‘endeks’lenmişken, dünya ekonomisindeki ‘turbülans’ gündemin ilk sırasına yükselmiş, ‘kara cuma’, ‘kara pazartesi’ haberleri tüm diğer olayların ve gelişmelerin üzerine çıkmıştır.

‘2001 krizi AKP’yi yarattı, 2008 krizi AKP’yi yok edecektir’ e inananlar, her çeşitten ve cinsten ‘makro ekonomistler’, ekonominin gündemin ilk sırasına çıkmasından büyük bir hoşnutluk duyarlarken, birden bire gündem yeniden değişir. İlhan Selçuk, K. Alemdağlı ve Doğu Perinçek ‘Ergenekon çetesi’ soruştur-

rn ve siyasal konuların gündemin birinci sırasında olmasından rahatsızlık duymaktadırlar. Rahatsızlıklarını da işsizlik, yoksulluk, yolsuzluk vb. konularının “ülkenin gerçek gündemi” olduğunu söyleyerek ifade etmektedirler.

İşsizlik, yoksulluk, yolsuzluk vb. konular ve sorunlar, ülkenin ekonomik ve toplumsal sorunları olduğu da her türlü tartışmanın dışındadır. Ancak her türlü tartışmanın dışında olan diğer bir gerçek ise, bu ekonomik ve toplumsal sorunların gerçek çözü-

ması nedeniyle gözaltına alınır.

Gündem yeniden değişmiş, gündemin birincil konusu yine farklılaşmıştır.

Her türden ve cinsten çıkar grupları, baskı grupları, marjinal kesimler, çevreciler, ulusal hareketçiler, laikler, sendikalar, meslek kuruluşları, sağcısından solcusuna siyasal partiler, kültür çevreleri ve nihayetinde devrimci örgütler, bir yandan durağanlık karşısında ‘her an herşeyin olabildiği ülke’ olmanın ‘keyfi’ni sürerken, diğer yandan her bir gelişmenin kendi gündemlerini önemsizleştirdiğinden şikayet etmeyi sürdürürler.

Her kesimin istediği tek şey, kendi istemleri ve çıkarları doğrultusunda ülkenin gündeminin belirlenmesi ve bunların gerçekleşmesini sağlayacak koşulların ortaya çıkmasıdır. Dolayısıyla her kesimin bu istem ve beklentisi, diğer kesimlerin aynı istem ve beklentilerini dışlar. Haberler hızla ‘tüketilir’. ‘Medya manipülasyonları’, T. Özal’dan beri süregelen ‘gündem saptırıcı’ hükümet açıklamaları da işin içine girince, ortalık tam anlamıyla kaşır.

‘Siyasal olaylara karşı duyarlı’ bireyler ise, böylece bir gündem değişimi ortamında kafa karışıklığına düşmeseler bile, fiili mücadeleler içinde yer almak, sürekli bir mücadele içinde bulunmak yönündeki istemleri ve çabaları ‘moral’ sorunlarla yüzyüze gelir. Kendisinin duyarlı olduğu bir siyasal ya da toplumsal sorun için daha ilk adımını atar atmaz, bu sorunları açıklamak, anlatmak ve bunların çevresinde başka insanları örgütlemek için sokağa çıkar çıkmaz, ülkenin gündemi değişmiş olur.

‘Türban’ konusunda halkı bilinçlendirmek, laiklik konusunda insanları duyarlı hale getirmek için sokağa çıkan birey, daha ağzını açıp sorunu anlatmaya başlamadan bambaşka bir sorunla karşı karşıya gelebilmekte, ‘tamam türban sorunu öyle de, AKP kapatılacak mı’ şeklinde bir başka soruya muhatap olabilmektedir.

İşin içine ‘derin devlet’, ‘Ergenekon çetesi’, ‘uluslararası komplo’, ‘medya’ manipülasyonları da girince, artık hangi sorunun ne olduğu ve buna karşı ne yapılması gerektiği soruları da boşlukta kalır.

Böylece ‘her an herşeyin olabildiği ülke’de insanlar, bir mücadelenin **kitlesi** olmaktan çok, gelişen ve sürekli yer değiştiren olayları izlemekten başka bir şey yapmayan insan **‘kütlesi’** haline dönüşür. Bu ‘kütle’, sadece izleyici konumunda kalarak, sözcüğün tam anlamıyla pasifize olur.” (*Kurtuluş Cephesi*, “Ah!... tam ülkenin gerçek gündemini yakalamışken... Nereden çıktı bu olaylar...”, Sayı: 102, Mart-Nisan 2008.)

münün ülkedeki *siyasal düzene* bağlı olduğudur.

İşsizlik bir olgudur, ama mevcut düzenin ürettiği bir olgudur. Ülkemiz somutunda konuşursak, işsizliğin temel unsuru ülke ekonomisinin dışa bağımlılığı, çarpık ekonomik yapısı ve emperyalist ekonomilerin içinde bulunduğu krizdir. Ülke ekonomisinin dışa bağımlılığının ortadan kaldırılması ise, doğrudan ülkenin bağımsızlığı sorunudur. Bağımsızlık ise, siyasal bir sorundur, siyasal iktidara ilişkin bir tutumdur. *Bağımsızlıkçı siyasal iktidar olmadığı sürece, bağımlılığın yaratmış olduğu işsizlik sorunu da ortadan kaldırılamaz.*

İşsizlik sorununu ortadan kaldırmanın yolu, anti-emperyalist bir siyasal iktidardan geçer. Gerçek ve kalıcı çözümü ise, anti-kapitalist bir düzenle olanaklıdır. Pek sevilmesede, sorunun çözümü devrimdedir, devrimle siyasal iktidarın ele geçirilmesindedir.

Tüm devrimlerin ilk hedefi, *siyasal iktidardır.*

Siyasal iktidar sorunu, sadece devrimlerin, devrimci sınıfın, devrimci kitlelerin sorunu değildir. Siyasal iktidar sorunu, her sınıfın, sömürücü sınıfların da birincil hedefi ve amacıdır. Eğer bugün AKP iktidarının “servetin el değiştirmesi”ni sağladığından, kendi “yandaşları”nın zenginleşmesinden söz ediliyorsa, bunu gerçekleştirebilmesinin tek nedeni siyasal iktidarda oluşudur. Ve herkes çok iyi bilmektedir ki, AKP, siyasal iktidarı kaybettiği andan itibaren yok olmaya mahkumdur.

Yine Kürt ulusal sorunu siyasal bir sorundur ve çözümü siyasetten geçer.

Özgürlük?

“Askeri vesayet”?

“Sivil vesayet”?

Tüm bunlar da *siyasal sorunlardır ve siyasal iktidara* ilişkindir.

Herkesin “ezbere” bildiği gibi, Tekel işçileri 4/C'nin değiştirilmesi için direndiler. 4/C, yine herkesin Tekel işçilerinin direnişiyle öğrendikleri gibi, AKP tarafından çıkartılmış olan kamu kurum ve kuruluşlarında çalışanlara ilişkin 657 sayılı yasanın 4. maddesinin C bendidir.

Yasa ise, “yasama organı” tarafından, yani TBMM tarafından yapılır. TBMM ise, *siyasal* bir kurumdur ve *siyasal* partilerin milletvekillerinden oluşmaktadır. Tekel işçilerinin

direnişinin zaferinin ise, her durumda 4/C'nin kaldırılması ya da 4/C uygulamasının değiştirilmesi demek olduğunu da herkes bilmektedir. Özcesi, Tekel direnişi, *siyasal* bir karara karşı yapılmış olan bir direniştir.

Bu öylesine açıktır ki, Tekel işçilerinin direnişinin “muhabatı” AKP hükümetidir ve AKP hükümeti de *siyasal iktidardır.*

“Sol”un, kendisine “marksist-leninist” ve hatta “komünist” diyen “sol”un çok iyi bildiği gibi, işçi sınıfının mücadelesi *ekonomik-demokratik, siyasal* ve *ideolojik* olmak üzere üç cephede yürütülür.

Ekonomik mücadeleyi Lenin şöyle tanımlar:

“Ekonomik mücadele, *kendi emek-gücünü* daha iyi koşullarda *satmak* için, yaşam ve çalışma koşullarını daha da iyileştirmek için işverenlere karşı işçi sınıfının kolektif mücadelesidir. Bu mücadele, zorunlu olarak sanayiye ilişkin bir mücadeledir, çünkü çalışma koşulları farklı işlerde çok farklıdır, bu koşulları *iyileştirmek* için mücadele, sadece her işe uygun olarak (Batı ülkelerindeki *trade-unionlar*, Rusya’da geçici meslek birlikleri ve bildiriler vb. aracılığıyla) yürütülmesi gerekir.”*

Demokratik mücadele, işçi sınıfının iş yasalari, çalışma koşulları vb. konulardaki yasalari değiştirme mücadelesidir. Bu bağlamda, demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasının genişletilmesi mücadelesi çerçevesinde ele alınır.

Devrimci siyasal mücadele ise, *iktidar mücadelesidir, siyasal iktidarın ele geçirilmesi* mücadelesidir ve bu iktidar aracılığıyla yeni ve devrimci bir toplumsal düzenin kurulması mücadelesidir.

İdeolojik mücadele ise, burjuva ideolojisine ve burjuva ideologlarının çarpıtmalarına karşı yürütülen mücadeledir.

Bunları bilmeyen “solcu” hiç yoktur.

Ama sorun “bilmek” değil, yapmaktır.

Bugün “ülkenin gerçek gündemi” diyerek “iş, ekmek, özgürlük”ten, “işsizlik, yoksulluk ve yolsuzluk”tan söz edenler ve bunları Tekel işçilerinin “özlük hakları için” yürüttükleri “ekonomik-demokratik mücadele”yle özdeşleştirenler, Lenin’in sözleriyle, “devrimcilik” ile “sendikacılığı” birbirine ka-

* Lenin, *Ne Yapmalı?*, s. 64, İleriş Yay.

nıştırmaktadırlar ve bunu da bilerek, bilinçli olarak yapmaktadırlar. Bunu yaptıkları için de iflah olmaz “ekonomist”tirler, oportünisttirler.

Dün olduğu gibi bugün de, ülkenin gerçek gündemi *siyasal* niteliktedir. Ülkedeki tüm sorunların gerçek çözüm platformu *siyasal* mücadeledir ve çözüm aracı *siyasal* iktidarın ele geçirilmesidir. Kim ki, halkın dikkatini siyasal iktidar sorunundan, siyasal sorunlardan uzaklaştırıyorsa, onları günlük yaşam sorunları içinde boğmaya çalışıyor ve bu sorunları düzenin sınırları içinde çözmeye yöneltiyor demektir.

Sorun, kitleler arasında “en kolay” ve “en pratik” çalışmanın onların “ekonomik sorunlarını” dile getirmekle olanaklı olduğunu düşünmektedir. Bu “ekonomist” kafa yapısı, kitleleri siyasal mücadeleye çekmenin “en kolay” yolunun ve aracının onların ekonomik mücadelesini yürütmekten geçtiğini düşünür. Lenin’in *Ne Yapmalı?*’da belirttiği gibi, “ekonomizm”in en ünlü vicesi, “Ekonomik mücadele, kitleleri etkin siyasal mücadeleye çekmek için en geniş uygulanabilirliğe sahip araç” olduğu şeklindedir.*

Bu “ekonomist” düşüncenin siyasal mücadeleye bakış açısını Mahir Çayan yoldaş şöyle ortaya koyar:

“Kitlelerin içine girerek, kitlelerin acil gereksinimleri etrafında, kitleleri örgütleyip, eyleme sokma ve kitlelere siyasi bilinç götürüp örgütleme, yani emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik hak ve istemleri etrafında kitleleri örgütleyip, siyasi hedefe yönlendirme.”**

Daha dün SEKA işçilerinin “direniş”inde bu “en kolay” yol izlenmişken, bugün Tekel işçilerinin direnişinde de aynı “en kolay” yol izlenmektedir. Nerede bir “direniş” varsa, “sol”, koltuk altına yerleştirdiği bir tomar bildiri ve “printer”lerden çıkartılmış “afişler”le orada hazır ve nazırdır. Şuradan buradan duydukları sözlerle, “en aşın muhalefet partisi” olduklarını göstermek için olabilecek en keskin sloganları ve en olmaz hedefleri ortaya atarlar. Ve üstelik bunu yaparken de, bunun yalın bir “ekonomizm” olduğunu bir an bile düşünmezler. Onlara göre, “nerede

hareket, orada bereket” vardır. Siyasal yaşam sürelerinin hiçbir anında kendi başlarına kitleleri “ekonomik ve demokratik hak ve istemler etrafında” örgütlemeye bile kalkışmamışlarsa da, “nerede hareket” varsa orada bulunmayı bir marifet bellerler. Pan-kartları, afişleri ve bildirileri her an hazır. Tek tip giydirilmiş “militan kadroları” “hareket”in olduğu yere seferber etmekte bir an duraksamazlar. Slogan atmak ve halay çekmek “kitle hareketi” içindeki en bildik “eylem tarzı”dır.

İşte bu “ekonomist” zihniyet, her durumda “ülkenin gerçek gündemi”nden söz ettiğinde, amacı kendilerinin oportünist görüşlerine uygun bir “mücadele” zeminin ortaya çıkacağı ve çıktığı beklentisidir.

Şüphesiz, Lenin’in *Ne Yapmalı?*’da açıkça ifade ettiği gibi, işçilerin ekonomik durumlarının teşhiri, işçiler arasında ekonomik mücadelenin gelişmesine ve yaygınlaşmasına yol açar.

“Gerçekte, bu teşhirler, sadece *belli bir işteki* işçiler ile işverenleri arasındaki ilişkilerle ilgilidir ve bunun tamamı da, emek-gücü satıcılarının ‘metaları’ni daha iyi koşullarda satmayı ve yalnızca ticari ilişkiler konusunda alıcılarla savaşmayı sağlamasıdır. Bu teşhirler (eğer bir devrimciler örgütü tarafından gerektiği gibi kullanılsaydı), sosyal-demokrat faaliyetlerin bir başlangıcı ve onu oluşturan bir parçası olabilirdi, ama aynı zamanda ‘yalın’ bir sendikal mücadeleye ve sosyal-demokrat olmayan bir işçi sınıfı hareketi de yol açabilirdi (ve kendiliğindenliğe tapınma tutumu veri olarak alındığında yol açması da kaçınılmazdır). Sosyal-demokrasi, yalnızca emek-gücünün daha iyi koşullarda satılması için değil, aynı zamanda mülksüzlerin kendilerini zenginlere satmaya zorlayan toplumsal düzenin ortadan kalkması için de işçi sınıfının mücadelesine önderlik eder. Sosyal-demokrasi, işçi sınıfının sadece belirli bir işverenler grubuyla ilişkilerinde değil, aynı zamanda çağdaş toplumun tüm sınıflarıyla, örgütlü siyasal bir güç olan devletle ilişkilerinde onu temsil eder. Bundan dolayı, sosyal-demokratlar, kendilerini tümüyle ekonomik mücadeleye

* Lenin, *Ne Yapmalı?*, s. 61.

** Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

hasredemeyecekleri gibi, ekonomik teşhirlerin örgütlendirilmesi işinin kendi faaliyetlerinin egemen parçası olmasına da izin veremezler.”*

Devrimci bakış açısı bu kadar açık ve netken, hala ekonomik mücadelenin kendisine “siyasal nitelik kazandırma” peşinde koşmak açık ve net bir “ekonomizm”dir, oportünizmdir.

Bugün halkın somut sorunu, içinde yaşadıkları yaşam koşulları tarafından belirlenmektedir. Bu koşullar, işsizlik, yoksulluk, pahalılık, yolsuzluk, rüşvet, adam kayırmacılık gibi pek çok konu ve olgu çerçevesinde ortaya çıkar. Kitleler bu koşulların içinde yaşadıklarından, bu olguları çok iyi bilmektedirler. Asıl sorun, onların çok iyi bildiği olguları onlara anlatmakta değil, bu olguların temel nedenini ortaya koymakta ve çözümünün nerede olduğunu göstermektedir. Bu ise, ekonomik gerçeklerin teşhiriyle değil, *siyasal gerçeklerin teşhiriyle* olanaklıdır.

Bugün ülkenin gerçek gündeminin siyasal gelişmeler olmadığını iddia etmek, AKP'nin son anayasa değişikliği tasarısının “yapay gündem yaratmak” olarak düşünmek demektir. Oysa ki, anayasa değişikliği, çok açık biçimde düzenin islamlaştırılması yönünde atılmış önemli bir adımdır. İslamlaştırılmış bir toplumda, işsizlik, yoksulluk, pahalılık, yolsuzluk vb. olgular “islami” esaslara göre belirlenir ve çözümlenir. Örneğin çalışan kadınların “evin kadını” haline getiril-

mesi önemli bir istihdam ortaya çıkarır. Bu da, erkek işgücünün yeni iş olanaklarına sahip olması ve belli ölçülerde işsizliğin çözümlenmesi demektir.

Ülkenin gerçek gündeminin “işsizlik” olduğunu ileri sürenler ve tüm dikkati buna yönelttenler, işsizlik sorunun “islami çözümü” karşısında, ister istemez “kadın hakları” savunucusu olarak ortaya çıkmak zorunda kalacaklardır. “Kadın hakları savunuculuğu”nun ise, ne kadar ekonomik, ne kadar siyasal nitelikte olduğu ise ayrı bir tartışma konusudur.

“Sol”un yapması gereken, kitlelerin kendiliğinden gelişen ekonomik mücadelelerinin içine girerek, onlara “siyasal” nitelik kazandırmaya kalkışmak değil, siyasal gerçekleri teşhir ederek kitlelerin dikkatini siyasal olaylara çekmek, onları siyasallaştırmak, yani kitleleri politize etmektir. Kitlelerin politizasyonu, özellikle otuz yıldır süregiden depolitizasyon ve pasifikasyon koşullarında nasıl bir “kırılma” yaratacağı da açıktır.

İşsizlik, yoksulluk vb. olgular halkın karşı karşıya olduğu somut sorunlardır. Yapılması gereken, bu olguların nedenlerini ortaya koymak, yani siyasal sistemle olan bağlantısını sergilemek ve çözümünün siyasal iktidarın ele geçirilmesinden geçtiğinin bilincini oluşturmaktır.

Bu yapıldığı ölçüde, “ülkenin gerçek gündemi” gibisinden içeriksiz ve boş sözlerle zaman geçirmekten ve oyalanmaktan kurtulunmuş olacaktır.

* Lenin, *Ne Yapmalı?*, s. 59.

“Kuvvetler Ayrılığı”, Anayasa ve Sınıf Mücadelesi

“Krallık iktidarının olduğu bir çağda ve ülkede, aristokrasi ile burjuvazi egemenlik için çarpışır ve burada egemenlik bölünmüş olduğu için güçler ayrımı doktrini egemen fikir olarak ortaya çıkar ve ‘ebedi yasa’ olarak ilan edilir.”

[Marks-Engels, *Alman İdeolojisi*, s. 60]

Feodal aristokrasi, bir kralın (monark) şahsında bir bütün olarak devlettir. XIV. Louis’in sözüyle, “*L’Etat, c’est moi*”dır (“devlet benim”). Bu yüzden hem yasa koyucu, hem yasanın yürütücüsü ve hem de yargıçtır. Kamu hukuku diliyle ifade edersek, yasama, yürütme ve yargı gücü, bir bütün olarak feodal aristokrasiye aittir. Krallıkta ifadesini bulan ve kralın şahsında somutlaştırılan bu bütünsel devlet gücü, siyasal iktidarın parçalanamaz bir bütün olduğu düşüncesini ortaya çıkarmıştır. Kendi meşruiyetini dinden, din adamlarından ve kutsal kitaplardan alan bu durum, her yerde “tanrı birdir”in dünyevi yaşamdaki eşdeğeri olarak kabul edilir. Kral, tanrının dünyadaki yansısidir; bu yüzden kutsaldır, iktidarına “koşut” getirilemez, iktidarı bölünemez, yargılanamaz, eleştirilemez. Osmanlıda olduğu gibi, padişah aynı zamanda peygamberin halifesidir.

Din tarafından kutsanmış ve kutsallaştırılmış bu feodal aristokratik iktidar (mutlak monarşi yönetimi), aristokrasi dışında hiç kimsenin ve zümrenin (*etat*) siyasal iktidar içinde yer almaması demektir. İktidar bir bütündür, asla paylaşılmaz.

Bu feodal siyasal yönetim koşullarında gelişen kapitalizmin ortaya çıkardığı “üçüncü tabaka” (*tiers-état*, burjuvazi), her durumda feodal aristokrasiye bir haraç ödemek durumunda kalmıştır. “Din” adına ödettirilen, “kutsal kitap”ın yasalarıyla ödenen haraç, kapitalistin kârını aristokrasiyle paylaşmasında başka bir şey değildir. Kapitalizm karşısında feodalizmin gerileyip güçsüzleşmesine paralel olarak, feodal aristokrasinin tüm gelir kaynağı, kapitalist ilişki-

ler, doğal olarak da burjuvaziden zorla alınan haraçtan oluşur. Ve burjuvazi, kapitalizmin gelişiminin belli bir aşamasında, kendi sermayesinin kârını haraç olarak alan feodal aristokrasiyle çarpışmaya girer. Çarpışmanın özü, kârın paylaşılması aristokrasi için ne kadar “kutsal hak” ise, sermayenin de siyasal iktidarı paylaşmasının bir “hak” olduğu iddiasıdır.

İşte anayasa hukukunda açık ifadesini bulan “kuvvetler ayrılığı doktrini”, bu çarpışmanın somut programı ve burjuvazinin feodal aristokrasiyle siyasal iktidarı paylaşma isteğinin ifadesi olmuştur. “Tanrının dünyadaki yansıısı” olan kralın yetkilerinin paylaşılması istemi, hukuki ifadesiyle, yasama, yürütme ve yargı yetkilerinin birbirinden ayrılması ve buna bağlı olarak burjuvazinin siyasal iktidarı paylaşmasıdır.

Bu doktrin, dünyada burjuvazinin siyasal iktidarı –belli sınırlar içinde– ilk ele geçirdiği 1648 Cromwell hareketiyle İngiltere’de ortaya çıkmış ve Montesquie tarafından doktrin haline getirilmiştir.

Bu doktrin, Magna Carta’yla başlayan bir sürecin sonucudur ve formüle edildiğinde aristokrasi ile burjuvazi arasında bir denge durumu mevcuttur. İşte bu dengenin ifadesi ve kabulü olarak “kuvvetler ayrılığı doktrini” ortaya çıkmıştır. 1789 Fransız Devrimi’nin “eşitlik-özgürlük-kardeşlik” şiarı gibi, “kuvvetler ayrılığı” doktrini de, o güne dek oluşmuş burjuva ilişkilerin, burjuva kurumların meşruluğunu sağlayan, önündeki engelleri kaldıran, ama burjuvazinin çıkarlarını toplumun “ortak çıkarı” gibi sunan bir burjuva ideolojisinin ifadesidir.

“Kuvvetler ayrılığı”nın ilk uygulama alanı, yasama olmuştur. Yasama gücü olarak parlamentonun oluşması ve yetkilerinin yürütmeye göre daha fazla olması, geniş halk yığınlarını etrafında toplamıştır. Böylece 1648 İngiltere’inde başlayan “kuvvetler ayrılığı”, gelişen ve güçlenen burjuvazinin aristokraziyle birlikte feodal siyasal yönetimi paylaştığı bir dönemi simgeler.

1789 Fransız Devrimi ve 1792’de kurulan I. Cumhuriyetle birlikte burjuvazi, feodalitenin yürütme gücünü ortadan kaldırmış, yasama ve yürütme gücünü tümüyle eline geçirmiştir. 1792 Fransız Ulusal Konvansiyonu, yasama ve yürütme gücünün tek bir kurumda merkezleştirilmesini sağlamıştır.

Burjuvazinin egemenliğinin yasama ve yürütme gücünde ortaya çıkmasına paralel, yargı gücü de onun eline geçmiştir. Yargı gücü, burjuvazinin hukuk ilkelerini (yasama organınca) yasallaştırılmasıyla birlikte denetime alınmıştır. Burjuva hukuku, özde burjuva mülkiyetinin, kapitalist mülkiyetin bir ifadesidir, ama yalın anlamda burjuvazinin çıkarının değil, onun özel çıkarının “ortak çıkar” olarak yansıtılmış bir ifadesidir. Burjuvazinin egemenliği, yalın bir biçimde yasama ve yürütme gücünün tek bir kurumda merkezleştirilmesini getirmiştir. Bu da “kuvvetler ayrılığı” ilkesinin sonudur.

Ancak kapitalizmle birlikte, burjuvazi bir gölge gibi takip eden, aynı zamanda kapitalizmin “mezar kazıcısı” proletaryanın (işçi sınıfı) da tarih sahnesine çıkmasıyla, burjuvazinin mutlak egemenliği döneminin de sonuna gelinmiştir. Dün feodalizme karşı “özgürlük, eşitlik, kardeşlik” sloganlarıyla mücadele bayrağı açan burjuvaziye karşı proletarya, tüm sınıfsal ayrıcalıkların ortadan kaldırılması için mücadeleye başladığı andan itibaren, burjuvazi siyasal iktidarı başka sınıf ve tabakalarla paylaşmaya zorlanmıştır. Ve bu zorlamanın sonucu olarak, bir kez daha “kuvvetler ayrılığı” öğretisi gündeme gelmiş ve siyasal iktidarı buna uygun olarak ayrılmıştır. (Proletaryanın mücadelesinin yenilgiye uğratıldığı ya da zayıf olduğu dönemlerde ve ülkelerde, hemen her zaman “kuvvetler ayrılığı” ilkesi bir yana bırakılmış, yeniden yasama ve yürütme gücü birleştirilmiştir.)

Genel olarak serbest rekabetçi kapitalizmin tekelci kapitalizme (emperyalizm) dönüşmesiyle birlikte “kuvvetler ayrılığı” ilke-

si değişmez olarak kaldığı ölçüde, siyasal gücün yürütme organında toplanması çabaları öne geçmeye başlamıştır.

“Devlet gücünün ve ekonomik görevlerinin alanının genişletilmesinin yanı sıra parlamenter kurumların etkinliğinin azalması da görülür. Otto Bauer şöyle diyordu: ‘Emperyalizm, yasama gücünün yetkilerini yürütme gücünün lehine olarak azaltır.’... Parlamento merkezleşmiş monarşilerin ellerindeki gücü istedikleri gibi kullanmalarını önlemek için kapitalist sınıfın verdiği mücadeleden doğdu. Bu durum çağdaş dönemin ilk zamanlarının özelliği idi. Parlamentonun görevi daima hükümet gücünün kullanımının denetlenmesi ve kontrol edilmesi olmuştur. Bunun sonucu olarak parlamenter kurumlar, devletin özellikle ekonomik alandaki görevlerinin asgariye indirildiği rekabetçi kapitalizm dönemlerinde güçlendiler ve prestijlerinin en yüksek noktasına vardılar... Emperyalizm döneminde kesin bir değişiklik olur... Parlamento gittikçe artan bir ölçüde birbirinden farklı sınıf ve grupların çıkarlarını temsil eden partilerin savaş alanı olur. Bir taraftan parlamentonun olumlu eylem gerçekleştirme kapasitesi azalırken, diğer taraftan, uzaktaki toprakları yönetmeye, donanma ve orduların faaliyetlerini düzenlemeye ve karmaşık ve zor ekonomik sorunları çözmeye hazır ve yetenekli olan merkezi bir devlete olan gereksinim artar. Parlamento bu şartlar altında elinde bulundurduğu ayrıcalıkların birbiri ardından bırakmak ve gözleri önünde, gençliğinde iyi ve etkin biçimde mücadele verdiği türde, merkezi ve denetlenmeyen bir gücün ortaya çıkışını seyretmek zorundadır.”* (abç)

Yasama organı ile yürütme organı arasındaki ilişkilerin değişmesi, o güne kadar ki “sınıflar arası uzlaşma” çabalarının da sonu olmuştur. Çeşitli sınıf ve tabakaların temsilcilerinin yer aldığı parlamento ve bunun denetiminde ve bundan çıkan hükümet (yürütme organı) sınıflar arasındaki güçler den-

* Sweezy, *Çağdaş Kapitalizmin Bunalımı*, s. 90.

gesini en açık biçimde yansıtıyordu. Çoğu zaman ortaya çıkan *koalisyon hükümetleri* bu dengelerin dışı vurumundan başka birşey değildi. Ama sermayenin hızla yoğunlaşip merkezileşmesi ile ortaya çıkan finans-kapital için bu koalisyonlar, her şeyden önce kârlarını başkalarıyla paylaşmak anlamına geliyordu. Öte yandan da sermaye ihracı, “kuvvetler ayrılığı”nın çoğu zaman finans-kapitalin çıkarlarına ters durumların ortaya çıkmasına yol açıyordu. İç ve dış koşullar “kuvvetler ayrılığı”nın gereksinimleri karşılamadığını kısa bir süre sonra gösterdi. Böylece yürütmenin güçlendirilmesi süreci başladı. Geçiş süreci ülkelere göre değişiklikler göstermiştir. Gelişme doğru bir çizgi izlememiş, yer yer geri dönüşlere sahne olmuştur. Örneğin, Fransa’da değişik zamanlarda ortaya çıkan anayasa bunalımları, bu gelişme evrelerini net biçimde ortaya koyar.

Fransa’da, 1792’de kurulan I. Cumhuriyet bir süre sonra Napoléon Bonaparte’ın imparatorluğuyla son bulurken; 1848 devrimlerinin ürünü olan II. Cumhuriyet, Louis Bonaparte’ın “kafa darbesi”yle sona ermiştir.

1870 Aralığında kurulan III. Cumhuriyet, kısa sürede Paris Komünüyle “işçi cumhuriyeti”ne dönüşmüşse de, Komün’ün yenilgisi sonrasında, finans-kapitalin ve tekeli kapitalizmin gelişme ve güçlenme yılları boyunca varlığını sürdürmüştür.

III. Cumhuriyet dönemi, 1875 Anayasasıyla oldukça uzun bir dönem olup, sürekli değişen bir “güçler dengesi” dönemidir.

III. Cumhuriyet döneminin anayasası iki meclisten oluşan, yani senato ve temsilciler meclisinden oluşan bir yasama gücünü temel almaktaydı. Bakanlar, yani hükümet üyeleri bu meclislere karşı sorumluydular ve Cumhurbaşkanı iki meclis tarafından 7 yıllık süre ile seçiliyordu. “Genel oy”a dayalı seçimler, meclislerde tüm ulusal sınıf ve tabakalara temsil edilme olanağı tanıyordu. Yasamanın yürütme denetlemesi, çıkarların belli bir dengede tutulmasına bağlı olan hükümetler kurulmasına olanak sağlıyordu. Bu döneme “koalisyon hükümetleri” dönemi demek pek yanlış olmayacaktır. 1877-79 yılları arasında beş başbakanın görev alması bunu göstermektedir.

Oldukça uzun süren bu III. Cumhuriyet dönemi, yasama organının ezilen sınıflara

sağladığı avantajları ortadan kaldırmak için burjuvazinin pek çok girişimine sahne olmuştur. Burjuvalaşırılmış ya da satın alınmış aristokratlara dayanan bir senatonun oluşturulması, diğer sınıfların temsilciler meclisinde –tek meclis– sayısal çokluklarıyla elde edebilecekleri gücü engellemeyi hedef alıyordu. Bir bakıma yasama gücünün yetkilerinin sınırlandırılmasının, yasama gücü içinde bulunmuş bir çözümü idi. Ancak bunun finans-kapitalin işine yaramadığı bir süre sonra görüldü. Bu dönemde pek çok hükümet bunalımlarının patlak vermiş olması ve zaman zaman sol hükümetlerin işbaşına gelmesi (1930’ların Halk Cephesi) bu dönemdeki “istikrarsızlık”ın görüngüleridir. Fransa, bu dönemde emperyalistler arası iki paylaşım savaşına girmiş ve II. yeniden paylaşım savaşında Nazi işgaliyle III. Cumhuriyet fiilen ortadan kalkmıştır.

IV. Cumhuriyet denilen yeni dönemde yasama gücü yürütmeyi yine denetleyen durumundadır, ancak görece olarak sınırlandırılmıştır. Bu da, iki meclis yerine tek meclis oluşturulması ile sağlanmıştır. De Gaulle’ün yürütmenin güçlendirilmesi yönünde tüm çıkışlarına rağmen, savaş yıllarından gelen “Direniş Hareketi”nin gücü ve burdaki koalisyon buna olanak tanımamıştır. Özellikle Fransız Komünist Partisi kitle üzerinde büyük bir prestije sahiptir. Bu nedenle yasanın yürütme üzerindeki görece üstünlüğü bu dönemde de sürmüş, ancak cumhurbaşkanı De Gaulle’ün kişisel gücüne bağlı, fiili bir güçlü yürütme ortaya çıkmıştır.

Ancak Fransız emperyalizminin sömürgelerde karşılaştığı sorunların artması yeni bir bunalıma yol açmakta gecikmemiştir. 1954 Dien Bien Fu yenilgisi ile Vietnam’ın yitilmesi, 1958 Cezayir Kurtuluş Savaşı ve General Salan’ın darbe girişimi, kamuoyunun “merkezi ve güçlü devlet”ten yana olmasına yol açmıştır. Ve böylece De Gaulle’ün kişiliğinde ifadesini bulan finans-oligarşisinin kesin egemenliğini sağlayacak yeni anayasa hazırlanmıştır.

Yeni anayasayla, doğrudan seçilen cumhurbaşkanına büyük yetkiler verilmiş ve cumhurbaşkanının meclise karşı sorumluluğu kaldırılmıştır. Bu anayasayla başlayan V. Cumhuriyetle, yasama organının gücü sınırlanmış ve yürütme cumhurbaşkanlığı kurumuyla kesin bir üstünlüğe sahip olmuştur. (Cumhurbaşkanının meclisi feshetkisi en

tipik maddedir.)

Fransa'da oldukça uzun süren bu gelişme, diğer kapitalist-emperyalist ülkelerde, ülkelerin özelliklerine ve kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyine bağlı olarak değişik evrelerden geçerek gerçekleşmiştir. ABD'deki gelişmeyi bir yazar şöyle anlatıyor:

“19. yüzyılın dengeli toplumunda ekonomide küçük-girişimci en önemli öğeydi; siyasal hayatta ise *kuvvetler ayırımına* tam olarak uyuluyor ve ekonomi-politik alanında siyasal düzenle ekonomik düzen birbiri karşısında oldukça bağımsız bir durumda bulunuyordu. Geçen yüzyılın Amerikan toplumunda küçük-girişimcilerin her şeye gücü yetmese bile kendisinin iktidar dengesinin oluşumunda önemli bir yeri vardı. Bugünkü Amerikan toplumunda ise, küçük-girişimcilerin yerini, en önemli alanlarda merkezileşmiş bir avuç şirket almış; kuvvetler ayırımına dayanan siyasal hayatın yerine *yürütme organının üstünlük kazandığı* bir siyasal düzene geçilmiş; *yasama organına* orta düzeyde politikadan başka bir şey kalmamış; yasama organı soruşturma ve denetleme yetkisini kullanırken, artık kendi inisiyatifinde olmayan siyasetlerin izleyicisi durumuna indirgenmiştir...”* (abç)

Türkiye’de ise, Kurtuluş Savaşı günlerinde yasama ve yürütme gücü tümüyle Meclis’e aittir. Başbakandan Başkumandana kadar tüm yürütme organları meclis tarafından seçilir ve meclise karşı sorumludurlar. Bu temelde Cumhuriyet Türkiye’si “kuvvetler ayrılığı”na göre değil, kuvvetlerin birliğine göre kurulmuştur. Ancak cumhuriyetin ilanıyla birlikte hazırlanan 1924 Anayasasıyla M. Kemal’in şahsında cumhurbaşkanına yasamanın üstünde bir güç ve konum sağlanmıştır. Böylece 1920-24 döneminde yasama ve yürütme gücünü elinde bulunduran Meclis, yetkilerinin büyük bölümünü cumhurbaşkanına devretmiştir.

M. Kemal’in ölümünden sonra cumhurbaşkanı seçilen İ. İnönü döneminde (Milli Şef dönemi, 1938-46) yürütme, yine yasama organı karşısında mutlak üstünlüğünü korumuşsa da, II. yeniden paylaşım savaşının so-

na ermesiyle birlikte Amerikan emperyalizminin zorlaması sonucu yürütmenin gücü azaltılmış ve yasama organı (Meclis) geçmiş döneme göre daha fazla güç sahibi haline getirilmiştir. (1946 anayasa değişikliği)

1950 seçimlerinde DP, “yeter, söz milletindir” sloganlarıyla seçimleri kazanırken, aynı zamanda yasama organının yürütme karşısındaki mutlak bir zaferinin ifadesi olmuştur.

Menderes hükümetiyle işbirlikçi burjuvazi/feodal egemen sınıflar ittifakının iktidara gelmesiyle birlikte, yürütmenin güçlendirilmesi ve yasama organı karşısında bağımsız bir güç haline dönüştürülmesi çabaları bir kez daha yoğunlaşmıştır. Cumhuriyetin ilk döneminden farklı olarak, yetkileri artırılmış ve güçlendirilmiş yürütme gücü, cumhurbaşkanlığı yerine başbakanlık olmuştur.

1954 ve 1957 seçimlerini “açık ara” kazanan Menderes, giderek başbakanlıkta birleştirilen ve güçlendirilen yürütme gücünü mutlak bir güç haline dönüştürmeye yönelmiştir. Bu dönemdeki anayasa tartışmaları ve yeni anayasa hazırlıkları, sınırlandırılmış ve yetkileri önemli ölçüde elinden alınmış olan yasama organının (meclis), tümüyle yürütmenin basit bir “onay kurumu” haline dönüştürülmesini amaçlamıştır. “Elit”lerin çoğunluğu oluşturduğu CHP’nin muhalefeti etkisiz kalmış, “çanklılar”ın çoğunluğu oluşturduğu yasama organı (meclis) kendi yetkilerini, kendi eliyle yürütmeye devretmeye başlamıştır.

27 Mayıs darbesi, 1924 ve 1946 anayasalarının resmen tanımadığı “kuvvetler ayrılığı”nı, özellikle de yasama ve yürütme organlarının dışında “özerk” kuruluşlar (anayasa mahkemesi, özerk üniversite ve özerk TRT vb.) oluşturarak anayasal bir ilke haline getirmiştir. Seçimlerde “milli bakiye” sisteminin uygulanmasıyla “kuvvetler ayrılığı” daha da güçlendirilmiştir.

1961 Anayasası, nüfusun çoğunluğunu kendine yedeklemiş olan işbirlikçi burjuvazi/feodal egemen sınıflar ittifakı karşısında, küçük ve orta burjuvazinin liberal ve reformcu kesimlerinin yasama ve yürütme organlarında güçlü bir biçimde temsil edilmesini sağlayan bir anayasa olmuştur.

1965-80 dönemi, işbirlikçi burjuvazinin artan gücüne paralel olarak siyasal yönetimi bir bütün olarak ele geçirmeye yöneldiği bir dönemdir.

* C. Wright Mills, *İktidar Seçkinleri*, s. 359.

Bu dönemde, bir yandan feodal kalıntılar tasfiye edilmeye çalışılırken, diğer yandan işbirlikçi burjuvazinin çıkarlarına uygun olarak yürütmenin yasama karşısında güçlendirilmesi çabaları yoğunlaşmıştır. 12 Mart döneminde 1961 anayasası “lüks” ilan edilerek, “kuvvetler ayrılığı”na uygun oluşturulmuş “özerk” yapılar etkisizleştirilirken, bunların yetkileri yasama organına aktarılmıştır.

Böylece bir yandan yürütmeyi güçlendirmek için girişimlerde bulunulurken, diğer yandan yasama organının yetkileri daha da artırılmıştır. Bu çelişik durumun temelinde ise, işbirlikçi burjuvazinin feodal kalıntıları tasfiye etmek için “laik, reformcu, Atatürkçü” sloganlarla küçük-burjuvaziyi yedeklemek zorunda olması yatar. Gelişen devrimci mücadele karşısında, küçük ve orta sermaye kesimlerinin “güçlü devlet ve istikrar” beklentisine girmesiyle, yürütmenin gücünün mutlak bir güç haline getirilmesi yönündeki çabalar yoğunlaştırılmıştır.

Bu çelişkiler ve çatışkılar içinde 12 Eylül askeri darbesi gerçekleşmiştir.

1982 Anayasası, her ne kadar “kuvvetler ayrılığı”nı tanımışsa da, cumhurbaşkanının yetkilerini artırarak yürütmenin güçlendirilmesini sağlamıştır. 12 Mart döneminde yetkileri kısıtlanan “özerk” kuruluşlar, üyelerinin atanması yoluyla, meclis yerine cumhurbaşkanına bağlanmıştır. Böylece 1961 anayasasının “özerk” kuruluşlarının yetkileriyle güçlendirilmiş cumhurbaşkanlığı başlı başına bir yürütme gücü olarak ortaya çıkmıştır.

1982 Anayasasıyla cumhurbaşkanlığının başbakanlık karşısında güçlü bir yürütme gücü olarak ortaya çıkması, sömürücü sınıflar arasındaki tüm siyasal mücadelelerin cumhurbaşkanlığı kurumu çevresinde ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Özal ve Demirel’in cumhurbaşkanı oluşları kadar, Refah-DYP koalisyon hükümetinde “Erbakan cumhurbaşkanı, Tansu Çiller başbakan” formülü de, A. Gül’ü cumhurbaşkanı seçirmek için yapılan tüm girişimler de, güçlü bir yürütme gücüne sahip olma çabalarının ürünüdür.

Bir kaç yıl öncesine kadar AKP’nin ortaya attığı “yeni ve sivil anayasa”, 1982 Anayasasının getirdiği güçlü cumhurbaşkanı ile gücü azaltılmış yasama organı karşısında, tüm yürütme gücünün *başbakanlıkta* top-

lanması ve gücünün daha da artırılması girişiminden başka bir şey değildi. Bugün ise, 1982 Anayasasının “ruhu”na uygun olarak *cumhurbaşkanının* gücü daha da artırılmaktadır. Her ikisi de, 61 anayasasıyla “anayasal ilke” haline getirilmiş olan “kuvvetler ayrılığı”nın tümüyle ortadan kaldırılmasıdır.

“Kuvvetler ayrılığı” öğretisi, ne denli egemenliğin bölünmüşlüğü’nün ürünüyse, o ölçüde sınıflar arasındaki güç dengesinin durumuna bağlı olarak siyasal iktidarın paylaşılması zorunluluğunun da bir ürünüdür.

Tüm sömürücü sınıfların AKP’de birleştiği ve topladığı bir dönemde, küçük-burjuvazinin “laik ve ulusalcı” orta ve sol kanadının siyasal yönetimden dışlanması o ölçüde kolaylaşmıştır. Bugüne kadar “kuvvetler ayrılığı” çerçevesinde siyasal yönetimde sınırlı da olsa yer alabilen bu kesimler, bugün siyasal yönetimin tümüyle dışına itilmektedirler. Bu kesimler, yeni-sömürgeciliğin ürünü olan orta ve hafif sanayinin “elit personeli” olarak belli bir ekonomik güce sahipken, bugün tüketim ekonomisinin egemenliği ve ticaretin üstünlüğü karşısında “elit personel” olma özelliklerini de yitirmişlerdir. Dolayısıyla siyasal yönetimden dışlanmaya karşı direnebilecek güce ve niceliğe sahip olmadıklarından, dışlanmışlıklarını engelleyebilecek tek güç olarak orduyu görmektedirler.

Yine de egemen sınıfların sömürücü sınıflar ittifakı olarak ortaya çıktığı her yerde ve her durumda, yürütme gücü, ittifakın yapısına uygun olarak siyasal iktidarın paylaşılmasının özgün bir biçimini oluşturur. Bu nedenle, sömürücü sınıfların çıkar çatışmalarıyla birlikte yürütme organında başlayan ve giderek tüm topluma yayılan yeni çatışmaları beraberinde getirir. Bu çatışmalar, bir kez daha “kuvvetler ayrımı” doktrinini anayasal bir ilke haline dönüştürme potansiyeline sahip olsalar bile, geçici özelliğe sahiptir. Esas olan, burjuvazinin (kapitalist burjuvazi) egemenliğinin, her durumda güçlü bir yürütmeye ihtiyaç duymasındır. Ülkemiz somutunda ifade edersek, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin mutlak egemenliği de, tefecitüccar sermayesinin çevresinde oluşturulan sömürücü sınıflar ittifakı da, her durumda güçlü bir yürütmeye ihtiyaç duyar. Bu durumu engelleyecek tek olanak ise, “alttaki sınıflar”ın siyasal mücadelesidir.

Anayasa Referandumu ve Hesap

Anayasalar, tarihsel olarak, burjuvazinin feodalizme karşı mücadelesinden doğmuştur ve asıl olarak burjuvazinin feodallerin “keyfi yönetimine” son verme ve iktidarı ele geçirme ya da feodallerle paylaşma isteminin ürünüdür. Böyle bir anayasa, Jean-Jacques Rousseau’nun “toplumsal sözleşme” adını verdiği ve özünde *sömürücü sınıflar* arasındaki *uzlaşmanın (consensus)* hukuksal metninden başka bir şey değildir.

Bu biçimde ortaya çıkan “anayasa hukuku”, halk kitlelerinin, özellikle işçi sınıfının mücadelesiyle birlikte bir dizi değişikliğe uğramıştır. “*Demokratik hak ve özgürlükler*” denilen “anayasal ilkeler”, hemen her durumda halk kitlelerinin iktidar mücadelesi karşısında egemen sınıfların vermek zorunda kaldıkları “ödünler”in ifadesidir. Halk kitlelerinin iktidar mücadelesinin ürünü olan “demokratik hak ve özgürlükler”, aynı zamanda “kullanım süresi”ni bitirmiş olan “*kuvvetler ayrımı*” doktrininin yeniden anayasal hukuk ilkesi haline dönüştürülmesinin de beraberinde getirmiştir.

Ancak “demokratik hak ve özgürlükler” kadar “kuvvetler ayrımı” ilkesi de gelişen sınıf mücadelesinin ürünü olduğu kadar, sömürücü sınıflar arasındaki verili bir *güç ilişkisinin* de ürünüdür. Sömürücü sınıflar arasındaki güçler dengesinde meydana gelen her değişim, kaçınılmaz olarak bu ilkelere değişiklikler yapılmasını gündeme getirmiştir. Her gelişen ve güçlenen sömürücü sınıf ve tabaka, kendi gelişiminin önünü açan ve kendi gücüne uygun olan bir anayasa talebiyle ortaya çıkar. Dolayısıyla da, sınıf ilişkilerinde belirgin dönüşümün olduğu her dö-

nemde anayasa tartışmaları gündemin ilk sırasına yükselir. Bu tartışmalar, gelişen ve güçlenen sınıfın kendi iktidarını sürekli kılma isteminin bir ürünüdür ve yürüme gücü üzerinden “mutlak iktidar” arayışına denk düşer.

Türkiye’nin son elli yıllık tarihi, devrim ve karşı-devrimlerin tarihi olduğu kadar, seçimleri “açık ara” kazanan düzen partilerinin “mutlak iktidar” arayışlarının da tarihidir.

Bu tarih, 1950’li yılların sonunda Adnan Menderes’in DP meclis grubunda milletvekillerine, “*Siz isterseniz hilafeti bile geri getirebilirsiniz*” sözleriyle başlar.

Adnan Menderes, Süleyman Demirel ve Turgut Özal, “açık ara” kazandıkları seçim “zafeti” ertesinde “mutlak iktidar” sahibi olmak için anayasanın değiştirilmesinden söz ettiler. Ve günümüzde ise, Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı, “sivil anayasa” demagojisiyle, 2003’ten itibaren sık sık “anayasanın değiştirilmesi”nden, “yeni bir anayasa”-dan söz ettiler. Öyle ki, AKP, ülkenin son elli yıllık tarihinde ilk kez, “muktedir” olmak için kendisine uygun bir anayasa yapabilme koşullarına da sahiptir. Ancak bunu gerçekleştirememiş, kısmi anayasa değişiklikleriyle yetinmek zorunda kalmıştır. Bugün gündeme getirilen “anayasa değişikliği” de, anayasanın topyekün değiştirilmesinin olanaklı olmadığının AKP tarafından kabul edilmesinin ürünüdür.

Gündemdeki “anayasa değişikliği” tasarısı ne kadar “makyajlanmış” olursa olsun, AKP’nin cumhurbaşkanlığı üzerinden yargıyı denetime alma ve denetime alınmış yar-

gı aracılığıyla da devleti kendi istediği gibi yönetme çabası olduğu açıktır.

82 Anayasasının, ünlü “askeri darbe ürünü anayasa”nın cumhurbaşkanının yetkilerini olağanüstü artıran “yarı-başkanlık sistemi”, şimdi yeni “anayasa değişikliği”yle daha da güçlendirilmek istenmektedir. Ne de olsa bugün cumhurbaşkanlığı AKP’nin elindedir ve gelecek seçimi kazanması durumunda (eğer kazanırsa!) Tayyip Erdoğan’ın cumhurbaşkanı olması neredeyse kesindir.

YÖK olayında açıkça görüldüğü gibi, AKP, mutlak olarak karşı olduğunu ilan ettiği ve ortadan kaldırılması gerektiğini söylediği kurumları *ele geçirdiği* koşullarda tüm söylediklerini kolayca bir yana bırakabilmiştir. Bugün cumhurbaşkanlığının yetkilerini mutlak biçimde artıran yeni “anayasa değişikliği” önerisiyle, düne kadar “askeri darbe ürünü” olarak tümüyle değiştirilmesi gerektiğini ilan ettiği 82 Anayasasının “ruhunu” *güçlendirmekten* başka bir şey yapmamaktadır.

“Askeri darbe ürünü” 82 Anayasasını topyekün ortadan kaldırarak yeni bir anayasa yapma söyleminden uzaklaşan AKP, şimdi 82 Anayasasının “ruhu”na uygun olarak cumhurbaşkanının yetkilerini daha da güçlendirmeye yönelirken, yeni bir anayasasının gerektirdiği “*consensus*” yerine, 82 Anayasasının, bugün artık ölmüş olan “*consensus*”u üzerinden kendisine meşruiyet sağlamaya ve “muktedir” olmaya çalışmaktadır. Bu dönüşümün temelinde ise, “rejim değişikliği” gerçekleştirilmediği sürece, mevcut rejim içinde değişen güç ilişkilerine bağlı olarak iktidarların değişmesinin (“seçimle”!) kaçınılmaz olduğunun “idraki”ne varılmış olması yatar.

Yapılan kamuoyu araştırmaları ve anketler, AKP’nin yeniden iktidar olma olasılığının giderek azaldığını, hatta iktidarı kaybetmesinin neredeyse kaçınılmaz olduğunu ortaya koymaktadır. Bu durumda, seçim sonrasında ortaya çıkacak olan yeni bir iktidarın (örneğin CHP-MHP koalisyonu gibi), her durumda AKP iktidarı tarafından gerçekleştirilmiş olan “servetin el değiştirmesi”ni yeniden değiştirme ve AKP icraatlarının “hesabını” sorma olasılığı bulunmaktadır. İşte bu olasılık, yani “servetin” bir kez daha yeniden dağıtımı ve “hesap sorma” olasılığı AKP’yi yeni arayışlara yöneltmiştir.

Bugün AKP, iktidarı yitirme olasılığı karşısında, güçlü cumhurbaşkanlığı makamı aracılığıyla kendi “yandaşlar”ının servetini ve kendisini koruma çabası içine girmiştir. Son anayasa değişikliği tasarısı, cumhurbaşkanının yetkilerini güçlendirerek, hükümet düzeyinde meydana gelecek değişimleri dengelemeyi amaçlamaktadır. Tıpkı 82 Anayasasının gerekçelerinde ifade edildiği gibi.

Ancak tek amaç bu değildir.

AKP’nin diğer bir amacı, anayasa referandumunu aracılığıyla toplumu “kutuplaştırmak”tır.

AKP’nin “mehteran takımı”nın “zihniyeti”ne göre, yapılacak bir anayasa referandumunda “evet” ve “hayır” oyları üzerinden toplum ayrışacaktır. “Evet” oyları çoğunlukta olsa da, olmasa da, her durumda, AKP’nin bugün kamuoyu araştırmalarında %30 olarak görünen oylarının artmasına hizmet edeceğini düşünmektedirler. Eğer anayasa referandumunda toplumun %30’dan daha fazla kesimini “evet” etrafında toplayabilirlerse, bunu seçimlerde oya dönüştürebileceklerini hesaplamaktadırlar.

Eğer anayasa referandumunda “evet” oyları fazla çıkar ve yargı kurumları AKP’nin mutlak denetimi altına alınacak olursa, bu kez, “yargının denetimi altında” yapılan seçimleri manipüle etme olanağı da o kadar fazla olacaktır.

Herkesin görebileceği gibi, AKP’nin “demokratik bir anayasa” diye bir sorunu yoktur, “demokratikleşme” diye bir sorunu yoktur. AKP’nin tek sorunu, iktidar olmaktır, iktidarda kalmaktır. Bunu sağlayacak olan her türlü anayasa değişikliğine de, anayasa referandumuna da, seçim yasası değişikliğine de taraftardır. Ancak yeni seçimleri yitirme olasılığı gittikçe artmaktadır. Bu koşullarda “anayasa değişikliği” yoluyla kendi konumunu güçlendirmeye, kayıplarını olabildiğince azaltmaya çabalamaktadır. Bir köşe yazarının sözüyle, “Göründüklerinden daha az tedirgin, gösterdiklerinden daha az kendilerinden emin”ler. Seçimleri kaybettiklerinde, yani iktidarı yitirdiklerinde kendilerinden “intikam” alınacağı ve bu “intikamın” çok şiddetli olacağı korkusu içindedirler. Bu nedenle anayasa referandumuna dört elle sarılmaktadırlar.

Evet, AKP’nin yeni anayasa diye, “demokratik anayasa” diye ve hatta “anayasa

değişikliği” diye bir derdi yoktur. Onun bütün derdi, iktidarı yitirmemek ve yitirdiği koşullarda da kendisinden “intikam” alınmasının önünü kesmektir. Anayasa referandumuyla, her durumda “kazanan” olmanın yolunu bulmaya çalışmaktadırlar.

Referandumda “evet” oylarının çoğunlukta olması AKP’ye yeni bir dört yıllık iktidar olanağı sağlayacağı gibi, azınlıkta olması da AKP’nin azalan oylarını artırmaya hizmet edecektir.

Hesap budur.

Bu hesap, 80’lerin sonunda Turgut Özal’ın yaptığı hesabla büyük ölçüde benzeştir.

1987 genel seçiminde ANAP’ın oyları %45,1’den %36,3’e düşmüş ve 89 yerel seçimlerinde oyların ancak %21,7’sini alabilmiştir. 1991 genel seçimlerinde Demirel’in DYP’si birinci parti olurken, Turgut Özal’ın ANAP’ı %27 oyla ikinci olmuş ve seçim sonrasında DYP-SHP koalisyonu kurularak sekiz yıllık ANAP iktidarına son verilmiştir.

İşe bu süreçte T. Özal, 82 Anayasasının “yarı-başkanlık sistemi”yle cumhurbaşkanına verilen geniş yetkileri hesaba katarak 1989 yılında kendisini cumhurbaşkanı seçmiştir.

Özal’ın hesabı, “yarı-başkanlık sistemi” içinde yürütme üzerinde güçlü bir konumda bulunmak ve bu konum aracılığıyla “muhafif” parti hükümetlerinin “icraatı”nı denetim almak şeklinde olmuştur. Tıpkı 82 Anayasasının gerekçesinde yazıldığı gibi.

Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının “modeli” olarak Turgut Özal da, sürekli olarak cumhurbaşkanının “halk tarafından seçilmesi”ni ve “yarı-başkanlık sistemi”nden “başkanlık sistemine” geçilmesini savunmuştur. Sonuçta “ideal” olanın, Fransa tipi “güçlü cumhurbaşkanı kişiliğinde” yarı-başkanlık sistemi olduğu noktasına gelmiştir.

Böylece T. Özal, cumhurbaşkanlığı yetkisiyle hükümetler üzerinde etkin bir güç ol-

maya çalışmıştır. Ama “realite” farklı olmuştur.

Herşeyde önce cumhurbaşkanının “kişiliği”ne bağlanan “güç”, seçimle iktidara gelen başbakanın “kişisel gücü” karşısında etkin olabilmekten uzaktır. Demirel’in başbakanlığıyla birlikte bu “realite” ortaya çıkmıştır.

Diğer yandan Turgut Özal cumhurbaşkanlığına geçerken ANAP’ın başına “veliaht” olarak Mesut Yılmaz’ı bırakmışsa da, o da “abi”sine karşı “muktedir” olduğunu göstermeye kalkışmış ve 91 seçimlerini yitirerek de tümüyle iktidardan uzaklaşmıştır.

Tüm bu süreçten ve “realite”den Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının çıkardığı “ders”, olası cumhurbaşkanı olarak Tayyip Erdoğan’ın yetkilerinin daha da güçlendirmek ve “veliaht” olarak Abdullah Gül’ü partinin başına geçirmek olmaktadır.

Ayrıca, bugün AKP, 1987’de Turgut Özal’ın yaptığı gibi, “referandum” silahını kullanmaya çalışırken, kendi saflarında “sıklaşmayı” da sağlamayı hedeflemektedir.

Görüleceği gibi, AKP’nin yeni “anayasa değişikliği paketi” ve bunun referandumla götürme “kararlılığı”, anayasa değişikliği paketinin içeriğiyle ilgili değildir. İçerik, çok açık biçimde AKP’nin yargı kurumları üzerinde egemenlik kurmasını amaçlamaktadır. Şüphesiz AKP’nin böyle bir amacı vardır, ancak bugünkü anayasa değişikliğinin ve referandumun birincil amacı değildir. Amaç, bir yandan “kutuplaşma” yaratarak düşen oylarını artırmak, diğer yandan cumhurbaşkanının yetkilerini artırarak yeni hükümetlerin AKP’den “hesap sorma”larının önünü kesmektir.

Bu gerçekler ortada dururken, anayasa değişikliğinin maddelerini tartışmak ya da “daha özgürlükçü bir anayasa talebi”ni dile getirmek, bu hesaba hizmet etmekten başka bir sonuç vermeyecektir.

İki Yıl Önceki Gündem: Herkes Kendi İşine Baksın! [Yürütmenin Yargıyla Kavgası]

[Bu yazı, Mayıs-Haziran 2008 tarihli Kurtuluş Cephesi'nin 103. sayısında yayınlanmıştır.]

Son dönemde “yüksek mahkeme”lerin yayınladıkları bildirimlerle başlayan AKP ile yargı arasındaki “kavga”, sürekli değişen ülke gündeminde bir süreliğine yer alarak başka gündemlere yerini bıraktı. Yakın zaman içinde aynı “kavga”nın tekrar gündemin ilk sırasına yükseleceği de kesin gibidir.

“Kavga”nın tarafları, her ne kadar AKP ile “yüksek yargı” olarak ortaya çıksa da, “yüksek yargı”nın “yargıya müdahale ediyor” şikayetleri çerçevesinde **yürütme ile yargı arasındaki** bir çatışmanın ürünü olduğu açıktır. Bu yüzden “kavga”, “güçler ayrımı doktrini”ne uygun olarak 12 Eylül döneminde yürütme, yasama ve yargı güçleri arasında kurulmuş olan “nispi denge”nin giderek bozulduğu ve yürütmenin mutlak egemen olduğu yeni bir dengenin kurulmaya çalışıldığını söylemek yanlış olmayacaktır.

“Kavga”ya yol açan, biçimsel olarak yürütme ve yasama gücünün, yani hükümet ve parlamentonun AKP'nin mutlak denetimi altında olması, bu mutlak denetim altında AKP'nin anti-laik amaçlarına ulaşmak için yasama ve yürütme gücüyle yapmaya çalıştıklarının bir “engeli” olarak **yargı gücünü** görmesidir.

Bu görüntü altında, yürütme ile yargı arasındaki “kavga”, devlet aygıtının “güçler ayrımı doktrini”ne göre görevleri anayasaca belirlenmiş iki erkinin arasında bir ayrışma ve çatışma halini almıştır.

Şüphesiz AKP, “ılımlı islam” söylemi altında, ABD ve AB emperyalizminin “icazeti”yle, bir yandan emperyalizmin çıkarlarına

hizmet etmeye çalışırken, bir yandan da kendi “islami” anlayışına uygun olarak toplumsal ve siyasal düzende değişiklikler yapmaya çalışmaktadır. Bu da, “laik, sosyal bir hukuk devleti” olduğu iddia edilen devletin kurumları arasında bir çatışmaya dönüşmektedir.

Tarihsel olarak feodalizmden kapitalizme geçiş sürecinde, kralın ve aristokrasinin gücünü sınırlamak amacıyla burjuvazinin çıkarlarına denk düşen “güçler ayrımı doktrini” açısından bu “kavga”, yürütme (ve yasama) gücünün yargı gücüne müdahalesi şeklinde görüldüğü gibi, yürütme gücü (AKP hükümeti) tarafından da yargının yürütme-yürütme olarak görülmektedir.

Tayyip Erdoğan “herkes kendi işine baksın” diyerek, yürütme gücünün mutlak olduğunu, yasama organında AKP'nin mutlak üstünlüğü ile herşeyi yapmaya muktedir olduğunu düşünürken, yargı gücü, bu “mutlak güç”ün sınırlandırılması gerektiğini söylemektedir.

“Yüksek yargı organları”nın birbiri ardına yayınladıkları bildirimlerde ifade edildiği gibi, yürütmenin böylesine bir “mutlak güç” olarak hareket etmesi, “güçler ayrımı”na aykırı ve bir gücün diğer güç üzerinde mutlak bir egemenlik kurma çabası olarak değerlendirilmektedir.

Kimileri için bu durum “ilkesel”, yani “güçler ayrımı doktrini”ne aykındır; kimileri için ise, “globalleşen dünya” gerçeğinin bir gereğidir.

“Yüksek yargı” ve hukukçular birinci görüşten yana tutum alırken, AKP ve onu destekleyen “liberaller” ikinci görüşün ateşli bir

savunucusu olarak ortaya çıkmışlardır.

Diğer yandan Anayasa Mahkemesi'nde AKP'nin kapatılması davası açıldığından, AKP'nin bu hali ve biçimiyle varlığını sürdürüp sürdürmeyeceği de, yargı erkinin alacağı karara bağlanmıştır.

İfade ettiğimiz gibi, "güçler ayrımı doktrini", feodalizmden kapitalizme geçiş sürecinde, 18. yüzyılda belirginleşmiş bir iktidar paylaşımını ifade eder. Kralın ve aristokrasinin, yasama, yürütme ve yargı gücünü bir bütün olarak elinde bulundurduğu feodal devlet aygıtı karşısında burjuvazinin iktidarı paylaşma çabasının ürünü olan bu doktrin, burjuvazinin iktidarı ele geçirdiği her yerde bir yana itilmiş ve yürütmenin gücü sürekli olarak güçlendirilmiştir.

Komünist Manifesto'da ifade edildiği gibi, devlet gücü, "tüm burjuva sınıfının ortak işlerini yöneten bir komiteden başka bir şey değildir".

İdeal olan ve olması gereken, yasama, yürütme ve yargı gücünün bir bütün olarak ve birlikte burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmesi ve bu çıkarları azamileştirmek için birlikte ve uyumlu hareket etmesidir. Ancak tarihsel süreç, burjuvazinin istediği gibi gelişmemiştir. Burjuvaziye bir gölge gibi takip eden, onun mezar kazıcısı olan işçi sınıfının mücadeleleri, özellikle 1848 Devrimleri, 1871 Paris Komünü, 1917 Ekim Devrimi ve devrimler, burjuvaziye istemeye istemeye güçler ayrımı doktrinini uygulamaya itmiştir.

Aynı şekilde sömürücü sınıflar arasındaki çelişkiler, özellikle de tekelci burjuvazi ile küçük ve orta burjuvazi arasındaki çelişkiler, bir kez daha güçler ayrımı doktrinine uygun bir devlet yapısı oluşturulmasını gerekli hale getirmiştir.

Bu zorlamalar ve gereklilikler, yürütme karşısında yasamanın belli bir özerkliğe sahip olması şeklinde yansımıştır. Yargı gücü ise, yasama gücüne bağlı olarak şekillendirilen bir güç olduğu için, her durumda yasama gücünün yürütme karşısındaki çatışmasında, yasamanın yanında yer alan bir güç olarak ortaya çıkmıştır.

Ancak parlamento seçimlerinde mutlak üstünlüğe sahip olan partinin, hem yürütme gücünü, hem de yasama gücünü denetim altına aldığı dönemlerde, bu güçler ayrımı ve özerklikler büyük ölçüde sona ermiş ve yeniden güç paylaşımı mücadelelerine yol

açmıştır.

Yine de yeniden güç paylaşımı mücadelesi, önce parlamento içinde, yani yasama gücünde, yürütmeye karşı bir muhalefetle birlikte ortaya çıkar. Yasama organında azınlığı oluşturan muhalefet partileri, yürütmeyi denetleyen bir güç olarak tanımlanan parlamentonun (yasama organı) işlevini yitirdiğini, "sayısal çoğunluk"la hükümet partisinin sadece kendisinin temsil ettiği kesimlerin çıkarlarının azamileştirmesi için uğraştığını, yani "millet" içinde ayrımcılık yaptığı, dolayısıyla "herkes yasalar önünde eşittir" ilkesinin çiğnendiğini vb. söyleyerek, bu güç paylaşımında taraf olur.

Her ülkenin kendi tarihsel koşullarına, sınıf ilişkilerine ve güçler dengesine göre şekillenmiş olan "anayasal devlet gücü", bu güç paylaşım mücadeleleri içinde ayrışır, toplumu yönetemez hale gelir.

Bu durumların sıklığı ve çatışmanın boyutlarına göre de, her güç paylaşım mücadelesi sonrasında yeni bir denge kurulur. Yeni denge, bir kez daha eski "güçler ayrımı doktrini"ne uygun olarak hukuki normlara sahip olur.

Ülkemiz tarihinde 1950 sonrasında "çok partili dönem"e geçişle birlikte, yasama organında çoğunluğu oluşturan partinin yürütmenin mutlak sahibi olarak ortaya çıkması "anayasal" bir gereklilik olmuştur. Genel oya dayalı parlamenter sistemin bu gerekliliği, yürütmenin gücünü daha da artırma girişimleriyle birlikte, önce parlamento içinde ve daha sonra parlamento dışında direnişle karşılaşmıştır. Menderes döneminde olduğu gibi, 1965-71 arasında Demirel hükümetleri döneminde, T. Özal döneminde ve nihayetinde AKP döneminde yürütmenin gücünü artırma girişimleri sürekli bir çatışma ortamı yaratmıştır.

Menderes döneminde olduğu gibi, "parlamento dışı muhalefet", Menderes'in "kara cübbeliler" dediği üniversite öğretim üyeleri ve üniversite öğrencileri tarafından temsil edilebildiği gibi, 1965-71 döneminde olduğu gibi, doğrudan düzene karşı toplumsal muhalefet tarafından da temsil edilebilmiştir.

27 Mayıs, güçler ayrımı doktrinine uygun olarak yürütmenin gücünün sınırlandırılmasını hedeflemiş ve 61 Anayasası'yla da bunu hukuki bir ifadeye büründürmüştür. 61 Anayasası'nın yasama-yürütme ve yargı ara-

sında paylaşılmış olan kamu gücünün yanında “özerk kurumlar” oluşturarak, yasama organında “sayısal çoğunluğa” sahip olan bir hükümetin (yürütme) mutlak bir güç sahibi olmasının önüne geçmeye çalışmıştır.

61 Anayasası, bir bakıma yasama ve yürütme gücünün bir tek partinin denetimi altına girdiği koşullarda “güçler ayrımı”nın farklı bir bileşimini ortaya çıkarmıştır. TRT, üniversiteler gibi “özerk kuruluşlar”ın yasama ve yürütme gücü karşısındaki görece bağımsızlıkları, bir süre sonra tüm devlet aygıtını denetim altına almaya çalışan işbirlikçi-teknelci burjuvazi ve emperyalizm ikilisinin önünde engel haline gelmişlerdir. Bu nedenle de, 12 Mart ve 12 Eylül askeri darbelerinde yasama ve yürütme gücünün 61 Anayasası’yla sınırlandırılmasına son veren değişiklikler yapılmıştır.

82 Anayasası, belli ölçülerde “güçler ayrımı doktrini”ni kabul eder görünmekle birlikte, açıkça yürütme gücünün mutlak bir güç olmasını sağlayıcı maddelere sahiptir. Parlamento, yani yasama gücü, her durumda yürütmenin mutlak gücünü sınırlama yetkisine sahip değildir. Özellikle cumhurbaşkanına tanınan yetkilerle yürütme gücü ikiye ayrılmış ve hükümet ile cumhurbaşkanı yürütmenin iki ayrı parçası haline getirilmiştir.

Parlamentoda ortaya çıkacak bir çoğunluk, ne denli hükümeti oluştursa da, cumhurbaşkanı tarafından temsil edilen yürütme gücü üzerinde hiçbir etkiye sahip değildir.

82 Anayasası’nın kurduğu bu “denge”, seçimle işbaşına gelen hükümetin “iktidar” olmakla birlikte “muktedir” olamamasının dengesidir. Ve AKP’nin anayasayı değiştirebilecek sayısal çoğunluğa sahip olarak 2002 seçimlerinden “zafer”le çıkması, tüm bu dengeleri altüst etmiştir.

12 Mart ve 12 Eylül müdahaleleriyle yasama ve yürütmenin dışında bir güç olarak ortaya çıkan “özerk kurumlar” var olmadığından, AKP’nin yasama ve yürütme üzerindeki egemenliği, A. Gül’ün cumhurbaşkanı seçilmesiyle 82 Anayasası’nın ayrıştırdığı ikili yürütme gücü üzerinde egemenliğe dönüşmüştür. 61 Anayasası’nın yasama ve yürütme dışında “yürütme” işlevine sahip bir güç olarak ortaya çıkardığı “özerk kurumlar” var olmadığından, AKP’nin bu mutlak

egemenliği karşısında yargı ve silahlı kuvvetler dışında başka bir güç mevcut değildir.

Sorun, bir hükümetin, yasama ve yürütmenin anayasadan kaynaklanan güçlerini kullanıp kullanmaması değildir. Sorun, yasama organında mutlak çoğunluğa sahip olan hükümetin, anayasada belirtilen güçler dengesini değiştirmeye kalkışmasıdır. Bu “kalkışma” karşısında, güçler dengesinin değişmesinden zarara uğrayacak olanların muhalefeti, anayasal güçler ayrımı temelinde sadece yargı gücü olarak mevcuttur. Ülkenin tarihsel özelliklerinden dolayı da, silahlı kuvvetler (ordu) de bir başka “güç” olarak ortaya çıkmakla birlikte, bu gücün anayasal güçler ayrımında bir yere sahip olmaması, “meşruiyet” tartışmasını da beraberinde getirmektedir.

Bugün yargı ile AKP’nin “kavgası”, yalın biçimde AKP’nin kapatılma davasının bir ürünü değil, 82 Anayasası’yla şekillendirilmiş olan devlet yapısının anayasal bir bunalmaya girmesinin ürünüdür.

Yargı, hiçbir “icra”, yani yürütme gücüne sahip değildir. 61 Anayasası’nda yargı organlarına tanınmış olan kısmi yürütme gücü bile 82 Anayasası’yla ortadan kaldırılmıştır, yargının yaptırım gücü hemen hemen hiç yoktur. Bu yüzden, yargının, ortaya çıkan yeni durum karşısında “muhalefet”i, sadece yaptırım gücüne sahip bir **başka güç**-le birleştiği oranda, güçler dengesinin yeniden kurulmasında etkin bir rol oynayabilir. Herkesin bildiği gibi bu güç de, silahlı kuvvetlerden başka bir şey değildir.

Görüldüğü gibi, 82 Anayasası yasama ve yürütmenin bir ve bütün olarak bir siyasal partinin egemenliği altına girdiği koşullarda yargıyı bir güç olarak işlevsiz hale getirdiği gibi, bu durumu çözecek askeri darbeden başka bir seçenek de ortaya çıkarmamaktadır.

Bugün gelinen yer, A. Gül’ün cumhurbaşkanı olmasıyla birlikte 82 Anayasası’nın ikili yürütme gücü ayrımının iflas etmiş olmasıdır.

Bu yürütme gücünün ikili ayrımının iflası, sözcüğün tam anlamıyla “güçler ayrımı doktrini”nin 82 Anayasası’nda şekillendirilmiş biçiminin iflasıdır.

Bu iflas ve bununla birlikte ortaya çıkan çatışmalar, bizim gibi demokratik devrimin tamamlanmadığı, toplumun hareketli ve

akışkan olduğu ülkelerde neredeyse onar yıllık aralarla yinelenen “anayasal bunalımlar” a yol açmaktadır.

Gören göz, düşünen akıl için herşey açıktır.

82 Anayasası iflas etmiştir. 82 Anayasası’nda biçimsel olarak yer alan “güçler ayrımı doktrini” iflas etmiştir. Yargının yürütmenin mutlak gücü karşısında hiçbir yaptırım gücü, mutlak gücü sınırlandırıcı yetkisi mevcut değildir. Yargı kurumlarının “güçler ayrımı doktrini” ne yaptıkları göndermeler ise, soyut hukuki laf kalabalığından başka bir değere sahip değildir.

Böyle bir çatışma ortamından nasıl çıkı-

lacağı ise, sınıf ilişkilerine ve sınıfların gücüne bağlıdır. Ancak “alttakiler”, bu çatışmada bir taraf olmaktan çok, yürütmenin mutlak gücünün oya dayalı “meşruiyeti”ni sağlayan bir araç durumundadır. Tüm gelişme, sömürücü sınıflar arasındaki güç dengesinin nasıl kurulacağına bağlıdır ve bu da silahlı kuvvetlerin bu güçler çatışmasında kimin yanında yer alacağına göre biçimlenecektir. Silahlı kuvvetler ise, “emir komuta zinciri” içinde emperyalizme bağımlı bir güç olduğu için, sömürücü sınıflar arasındaki güç çatışmasının dengesi tümüyle emperyalizme, onun konjonktürel ve yerel çıkarlarına göre şekillenecektir.

MAHİR ÇAYAN
1946 Samsun

SABAHATTİN KURT
1949 Gevaş

SAFFET ALP
1949 Kayseri

CİHAN ALPTEKİN
1947 Ardeşen

ÖMER AYNA
1952 Dicle

30 MART 1972 KIZILDERE

HÜDAİ ARIKAN
1946 Çivril

AHMET ATASOY
1946 Ünye

SİNAN KAZIM ÖZÜDOĐRU
1949 Şarkışla

ERTAN SARUHAN
1942 Fatsa

NİHAT YILMAZ
1937 Fatsa

**ÖMÜR
KARAMOLLAOĞLU**
30 OCAK 1955/AKÇADAĞ
24 MART 1977/ANKARA

1955 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde doğdu. 1971 yılında Ankara Abidinpaşa Lisesi'nde okurken devrimci mücadeleye bir sempatizan olarak katıldı. 1974-75 döneminde SBF-BYYO'da yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. 12 Mart sonrası ilk öğrenci derneklerinden olan SBF-BYYO Öğrenci Derneği'nin kuruluş çalışmalarına katıldı. Aynı dönemde AST'da oyuncu olarak da çalışan Ömür yoldaş, M. Gorki'nin "Ana" ve B. Brecht'in "Carrar Ana'nın Tüfekleri" oyunlarının sergilenmesinde yer aldı. 1975 başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak profesyonel devrimci yaşamına başladı. İlk görevi Ankara'daki legal kadroların sorumluluğunu üstlenmek oldu. Beylerderesi'nden sonra Ankara Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1976-Haziran Kararı'ndan sonra Güney Anadolu ve Hatay bölgesinde kadroların politik eğitimleriyle görevlendirildi. Aynı yılın Aralık ayında THKP-C/HDÖ-Ankara Bölge Yöneticiliği'ne atandı. 1977 yılında THKP-C/HDÖ'nün yeniden Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte gerçekleştirilen "26 Ocak Harekâtı"nda yönetici olarak yer aldı. 1977 Şubat'ında Genel Komite üyeliğine getirildi. Ankara ve Karadeniz Bölgelerinin Merkez Yöneticisi olarak şehir ve kır gerillasının stratejik örgütlenmesiyle görevlendirildi. "19 Şubat Harekâtı"nın düzenlenmesinde görev aldı.

"30 Mart Harekâtı"nın ilk günü, 24 Mart 1977'de, Ankara'da şehit düştü.

MEHMET YILDIRIM

1957 Tokat doğumlu ve küçük-köylü bir ailenin çocuğudur. İlkokulu bitirdikten sonra, İstanbul'a gelerek, küçük işyerlerinde ve krom kaplama ustası olarak, çeşitli fabrikalarda çalışmıştır. Fabrika işçiliği döneminde sendikal faaliyetlere katılmış ve bu faaliyetler çerçevesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasında çalışmalarını sürdürmüştür. Bu çalışmalar sırasında örgütle ilişkiye geçmiş ve 1978'de sendikal çalışmada örgüt üyesi olarak yer almıştır. 1978 sonlarında profesyonel kadro olarak Bakırköy çevresinde örgütsel çalışmalara katılmış ve Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

NİHAT KURBAN

1958 Kars doğumlu olup, lise yıllarında Kars'ta THKP-C sempatisini olarak devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1977 içinde örgütsel ilişki içine girmiş ve aynı yıl içinde örgüt üyesi olmuştur. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi olmakla birlikte zamanının büyük bir kısmını Kars'taki örgütsel çalışmalarda geçirmiştir. 1979 yılında bir silahlı çatışmada yaralanması üzerine, bir süre örgütsel çalışmaların dışında kalmışsa da, 1980 ortalarında Kars il yöneticisi olarak atanmıştır. Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

CEMALETTİN DÜVENCİ

1956 Tekirdağ doğumlu olan yoldaş, küçük-köylü bir ailenin oğludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasından sonra, işçi olarak çalışmaya başlamıştır. Devrimci mücadeleyle ilişkisi, Bakırköy çevresindeki dernekler düzeyinde başlamış ve Halkevleri'nde faaliyet sürdürmüştür. 1976'dan itibaren örgütsel ilişkiye girmiş ve 1977-78 döneminde Bakırköy çevresinde örgüt üyesi olarak çalışmıştır. 1978 sonrasında profesyonel kadro olarak çalışmıştır. 1980 Nisan operasyonundan sonra, İstanbul bölgesinin yeniden düzenlenmesinde görev almış ve pragmatik ve sağ-ekonomist sapmaya karşı mücadelede etkin bir rol üstlenmiştir. Şubat 1981'de, pragmatik sapma içindeki unsurların ihracından sonra Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981 günü, Bahçelievler'deki örgüt evinin düşman güçlerince kuşatılması üzerine, diğer üç yoldaşıyla birlikte silahlı çatışmaya girişmiş ve dört saatlik çatışma sonucunda, diğer üç yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür.

SÜLEYMAN AYDEMİR

1957 Denizli doğumlu olup, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdikten sonra, devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1978 sonuna kadar öğrenci çevresinde etkili olan DY ilişkileri içinde faaliyette bulunmuş ve DY'ye karşı, aktivizm sloganıyla ortaya çıkan DS ile kısa bir süre ilişkisi olmuştur. DS'nin öz olarak DY'den farksız olduğunu kendi öz deneyimiyle gören Süleyman yoldaş, 1979 ortalarında Adana bölgesinde örgüt üyesi olmuş ve 1980'de profesyonel kadro olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Eylül 1980 tarihinde ihbarcı tutum ve davranışlarından, her türlü uyarıya rağmen vazgeçmeyen bir kişinin cezalandırılması eylemine katılmış ve eylem sonrası Serdar Soyergin'le birlikte düşmanın askeri birlikleri ile giriştiği çatışmada bir yüzbaşıyı öldürmüştür. Bu olaydan sonra İstanbul bölgesinde görevlendirilmiş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

“Bu ülkede hiç kimse dokunulmaz değildir” Ya MİT?

Daha sonra adına “Ergenekon” denilen operasyonlar sessiz sedasız başladı. Ardından Mart 2008’de AKP’nin kapatılması davası açılınca, birbiri ardına “dalga”lar başlatıldı. Her “dalga” sonrasında AKP ve “yandaş” medya, koro halinde, “bu ülkede hiç kimse dokunulmaz değildir” tekerlemesini yineleyip durdular.

“Onuncu dalga”, “on birinci dalga” vb. derken, Ergenekon operasyonları TSK’ya kadar uzandı. Artık “Ergenekon silahlı terör örgütü” yerine “darbe planları”ndan ve “darbe hazırlıkları”ndan söz edilmeye başlandı. Hemen her hafta bir “darbe planı”, bir “darbe belgesi” ortaya çıktı. Bbunların en sonuncusu “Balyoz darbe planı” oldu.

İlk zamanlar TSK’nın “andıçları” birkaç sayfalık “belgeler” olarak “yandaş” medyaya servis yapılırken, “Balyoz darbe planı”yla birlikte “iki bavul dolusu belge” teslimatı yapıldı. Tümgeneraller, korgeneraller, orgeneraller, emekli generaller, amiraller gözaltına alındı, sorgulandı ve önemli bir bölümü tutuklandı. İddialar genelkurmay başkanına kadar uzandı.

Böylece AKP, göğsünü gere gere, “artık bu ülkede hiç kimse dokunulmaz değildir” diyebileceği noktaya geldi.

Genelkurmay başkanlığına göre, bu yapılanlar açıktan açığa TSK’ya karşı “asimetrik psikolojik savaş”tan başka bir şey değildir.

“Merak etmeyin ordu var” sözüne inanmış ulusalcılara göre ise, bu “örtülü operasyonlar”, “okyanus ötesinden”, yani ABD tarafından yönetiliyordu. Fettullahçı cemaat ile ABD’nin istihbarat örgütleri (şüphesiz

CIA) TSK’ya karşı uzun dönemli bir yıpratma ve dönüştürme operasyonu yürütüyorlardı.

“Yandaş” medyaya sızdırılan “belge”lerin niteliği ve sistematığı karşısında bunun bir merkezden yönetildiğini söylemek, hiç şüphesiz olanaklıdır. Özellikle “Balyoz darbe planı”na ilişkin iki bavul dolusu belgenin Taraf gazetesine “servis” yapılması, bu değerlendirmeyi haklı kılmaktadır. Ancak sorun, genelkurmayın arşivlerinde bulunan böylesi bir belgenin, “orijinal” haliyle genelkurmaydan nasıl çıkarıldığındadır.

Ülkede gelişen her olayı “darbe planı” ve “darbe hazırlığı” çerçevesinde ele alan, hatta 1965-1980 dönemindeki devrimci mücadeleyi bile “darbe ortamı yaratmak” olarak yorumlaya cüret eden “mantık” sahipleri, bu süreçte TSK’dan, “Seferberlik Tetkik Kurumu”ndan, kontr-gerilladan, “Gladio”ndan, JİTEM’den bolca söz ederken, tek bir kurumun adından hiç söz etmemişlerdir: **MİT**, açık adıyla **Milli İstihbarat Teşkilatı**.

Tüm solcuların, soldan dönmüş “neoliberaler”in, “terör uzmanları”nın, “kontrgerilla avcıları”nın çok iyi bildiği gibi, MİT, her dönemde, özellikle de devrimci mücadelenin geliştiği 1965-80 döneminde karşıdevrimci faaliyetlerin, operasyonların, provokasyonların merkezi ve odağıdır. 9 Mart 1971 “sol cunta”yı açığa çıkartan da, Kızıldere operasyonunu yapan da MİT’in kendisidir.*

1965-71 döneminde olduğu gibi, 1974

* Mehmet Eymür, yıllar sonra Kızıldere operasyonunu nasıl yönettiğini övünerek anlatmıştır.

sonrasında yeniden başlayan devrimci mücadeleye karşı da MHP'li faşist milisleri örgütleyen, onları silahlandıran ve "gerekli" eylemlere yönelten de MİT'tir.*

Aynı şekilde, 1978 Maraş katliamında MİT'in rolü ve yeri, açık ve nettir.

Abdullah Çatlı'dan Mehmet Ali Ağca'ya kadar ünlüsünden ünsüzüne kadar pek çok faşist MİT tarafından "angaje" edilmiş ve değişik eylemlerde kullanılmıştır.

Asker ve polisten oluşan kontr-gerillanın beyni, her zaman MİT olmuştur. Bunların operasyonları için gerekli istihbaratı da, operasyon kararını da her zaman MİT vermiştir.

MİT, tüm bu karşı-devrimci faaliyetleri yanında, devletin "iç işleri"ne de müdahale etmiştir. Ünlü Nejdet Uruğ "raporu", MİT'in TSK içindeki atamalara yönelik doğrudan operasyonu olarak hazırlanmış ve "medya"ya sızdırılmıştır.

Bugün, "darbe planları" medyaya "servis" yapılırken, "okyanus ötesinden" bile söz edilirken, MİT'ten hiç söz edilmemesi bir dizi soruyu da beraberinde getirmektedir.

MİT, "milli devlet"in merkezi istihbarat teşkilatı olarak, sivil ve asker unsurlardan oluşur. Bu niteliği ile MİT, emniyet ve ordu istihbarat birimlerinin üzerinde yer alan bir "çatı" örgütüdür. "Karşı ayaklanma stratejisi" çerçevesinde "merkezi istihbarat" yerine, operasyonel birliklerin kendi istihbaratlarını "yerel" olarak sağlamaları söz konusu olduğu ölçüde, MİT'in bu merkezi ve üst düzey istihbarat işlevi ikincil plana düşmüşse de, tüm "yerel" istihbaratların izlenmesi görevini yerine getirmekten bir an bile uzaklaşmamıştır. Bu bağlamda MİT, Jitem'den polis istihbaratına kadar tüm istihbarat birimlerini sıkı biçimde takip etmiştir. Bu süreçte MİT, belli başlı silahlı devrimci örgütlere yönelik operasyonlar dışındaki "yerel" operasyonlara katılmamış, ama her durumda bu operasyonlara ilişkin faaliyetleri yakından izlemiştir.

MİT'in asker ve sivillerden oluşan "yasal" yapısı, asker ve sivil devlet kurumları içindeki örgütlülüğü, tüm devlet mekanizması içindeki faaliyetleri izlemesini olanaklı kıl-

* 1974 sonrasında MİT'in faşist milisleri kullandığı ilk operasyon, 8 Kasım 1974'de ABD Dışişleri Bakanı Kissinger'in Türkiye'ye gelişi sırasında olmuştur. Kissinger'in geldiği günün sabahında faşist milisler ODTÜ ve Hacettepe üniversitesini işgal etmişlerdir.

maktadır. 1980'lerde askeri istihbaratın merkezinin Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'na geçmesiyle birlikte, MİT'in askeri personeli de denizcilerden oluşturulmaya başlanmıştır. Bu gelişmenin bir sonucu olarak da, Erdek ve Avşa adası MİT'in önemli "karargah"larından birisi haline gelmiştir.**

MİT'te görevli ya da MİT ajanı olarak angaje edilmiş bir askeri personel, her şeyden önce MİT'e karşı sorumludur ve her şeyden çok kendi kurumları içindeki istihbarat faaliyetleriyle görevlendirilir. İşte MİT'in bu niteliği, askeri personeli aracılığıyla TSK içinde yoğun ve yaygın bir istihbarat ağı oluşturmasını sağlamıştır.

Bugün "yandaş" medyaya sızdırılan "belgeler", bizatihi MİT'te görevli askeri personel tarafından TSK içinde yürütülen istihbarat faaliyetlerinden elde edilmiş bilgilerden oluşmaktadır. Genelkurmayın "bilgi sızdırılması" karşısındaki çaresizliği de, MİT'in bu alandaki faaliyetlerinin genişliği ve gücüyle bağlantılıdır.***

Evet, bugün "darbe planları" birbirini ardına açıklanırken, en "demokrat" ve en "darbe karşıtı" kişiler bile MİT'ten söz etmemektedirler. Söz etmemeleri bir yana, bu "bilgi sızdırılması"na ilişkin olarak MİT'in adı bile anılmamaktadır. "Herkes"e dokunulmakta, ama MİT'e kimse dokunmamaktadır. Genelkurmayın "kozmetik odalarına" girilmekte, ama hiç kimse MİT arşivine girmekten bile söz etmemektedir.

AKP'nin YÖK'ü, TRT'yi, bürokrasiyi denetime aldığı, giderek yargıyı denetime almaya çalıştığından söz edilirken, MİT, her

** Askeri istihbarat faaliyetlerinin merkezinin deniz kuvvetlerine geçmesi yeni bir durum değildir. Türkiye'de 1980 askeri darbesiyle birlikte gerçekleşen bu geçiş, ABD'nin "deniz piyadeleri"nin cephe komutanlığı çerçevesinde onlarca yıldır yürütülmektedir. Son olarak NATO'nun "dönüşüm programı" çerçevesinde yürütülen çalışmalarda "terörizme karşı mücadele"de "deniz istihbaratı" önemli bir yere sahiptir. Bu durumu İstanbul'da Genelkurmay'ın düzenlediği "Küresel Terörizm ve Uluslararası İşbirliği" sempozyumunda NATO Yüksek Müttefik Dönüşüm Komutanı Stéphane Abrial, "Teröristlerin takibinde ve istihbaratında ise deniz kuvvetlerinin önemi giderek artıyor." diyerek vurgulamıştır.

*** Mustafa Balbay'a dönemin MİT müsteşarı Şenkal Atasagun tarafından "I. Ordu'nun darbe hazırlığı içinde olduğu" bilgisi "sızdırılmıştır". Ve yedi yıl sonra I. Ordu'nun "Balyoz darbe planı" iki bavul içinde "yandaş" medyaya servis edilmiştir. "Darbe uzmanları", bu iki olay arasında bağlantı kuramayacak kadar "ahık"laşmıştır.

zaman özenle bunların dışında tutulmuştur. Bilinen en açık gerçeklerden birisi de, MİT'in "İslamcılar" arasında da örgütlü olduğu, onlar içinde de "ajanları" bulunduğudur.

Bu olguların yanında, MİT ile CIA arasındaki organik ilişki gözönüne alındığında, "milli istihbarat teşkilatı"nın TSK'ya yönelik "asimetrik psikolojik savaş"ın merkezinde yer aldığını görmemek için insanın kör olması gerekir.

MİT'in ülkemizdeki siyasal olaylar içindeki rolü açığa çıkartılmadığı sürece, TSK'ya yönelik "asimetrik psikolojik savaş"ın kimler tarafından yürütüldüğünü de açığa çıkartılması olanaklı değildir. Ama bundan çok daha önemli olanı ise, ülkemizin yakın tarihinde MİT'in oynadığı rolün açığa çıkartılmasıdır. Görülen o ki, bu ülkede "hiç kimse dokunulmaz değildir", ama MİT'e dokunabilecek hiç kimse yoktur.

Bugüne kadar TSK'ya yönelik "asimetrik psikolojik savaş"ta AKP'ye üstün hizmetlerde bulunan MİT, önce mevcut müsteşarın görev süresini altı ay uzatarak ödüllendirilmiş ve şimdi de başına AKP'li bir müsteşar atanarak ödüllendirilmektedir. ANKA ajansının haberine göre, Mayıs ayında görev süresi bitecek olan müsteşar Emre Taner'in yerine Dr. Hakan Fidan atanacaktır. Ancak ödül bununla bitmemektedir. Asıl ödül, MİT'den daha önce ayrılan ya da uzaklaştırılan bazı eski MİT mensuplarının yeniden aktif göreve getirilmesidir.

İşte "hiç kimse dokunulmaz değildir" denilen ülkede "dokunulmaz ve dokunulamaz" MİT'in son durumu budur. Açıktır ki, "dokunulmaz ve dokunulamaz" MİT, gelecekte yine arka planda en etkin unsur olarak ülkenin siyasal geleceğini etkilemeye devam edecektir.

Eski DGM'ler: Özel Yetkili Mahkemeler ve Savcılar

Önce insanların pratik faaliyetinin ürünü olan ve somut gerçekliği kavramalarına hizmet eden kavramların* içerikleri boşaltıldı. Bu kavramlar, kimi zaman “post-kapitalizm”, kimi zaman “yapısalcılık”, kimi zaman da “sivil toplumculuk” söylemleriyle içeriklerinden arındırıldı ve sıradan, alelade sözcükler haline dönüştürüldü. Ardından “yeni” kavramlar “icat” edildi ve içeriği boşaltılmış kavramların yerine ikame edildi.

Örneğin, 1982 bankerzedeliğe yol açan “mevduat sertifikası” kavramı unutturulurken, “repo” piyasaya sürüldü. “Mevduat sertifikası”yla dolandırılmış ve büyük acılar çekmiş bir toplum, ne olduğunu bilmediği, ama “mevduat sertifikası”nın diğer ifadesi olan “repo” kavramıyla “tanıştırıldı”. Böylece 1982’de yaşanılarak öğrenilmiş olan gerçekler kolayca işe yaramaz hale getirildi, “mevduat sertifikası”ndan zarar görmüş olan yüz binlerce insan, bir kez daha varlıklarını “repo”ya yatırdılar. Ve bilindiği gibi, 2001 kriziyle birlikte “repo”ya yatırılan var-

lıklar da büyük ölçüde buharlaştı.

Aynı şey, devrim kavramının başına geldi. Her ayrıksı durum, her farklılık “devrim” olarak tanımlandı. Toplumsal devrim kavramı da, bu içeriksizlikle birlikte anlamını yitirdi. Artık her önüne gelen devrimden söz edebilir oldu ve herkes “devrimci” kesildi. “Değişmeyen tek şey değişimdir” denilerek, döneklilik, ihanet, ilkesizlik baş tacı edildi.

Benzer durum hukuk alanında da gerçekleştirildi. Ecevit’in “özleştirme” anlayışı çerçevesinde ceza yasası, ceza muhakeme usul yasası “Türkçeleştirildi”. “AB reformları” adı altında medeni kanun, ceza kanunu, günlük yaşamda “yasa” haline dönüştürülürken, bildik ve alışlagelen hukuksal kavramların yerine yepyeni kavramlar türetil-di.

İşte bu türetilmiş kavramlardan birisi de, “özel yetkili savcılar” ve “özel yetkili mahkemeler” oldu.

Daha dün kadar DGM’ler, yani **Devlet Güvenlik Mahkemeleri** vardı. “Kanunla belirlenmiş görevleri”, devlet güvenliğine yönelik suçları yargılamak olarak tanımlanmıştı. Eski ceza yasasının 125. (bölücülük), 141-142. (komünist propaganda ve örgütlenme), 146. (anayasal düzeni değiştirmeye teşebbüs), 159. (devletin manevi şahsiyetine hakaret), 168-169. (devlete karşı silahlı çete kurmak) maddeleri, bir bütün olarak “devlet aleyhine işlenmiş cürümler” DGM’lerin görev alanı olarak belirlenmişti.

“Kanun koyucu”ya, yani yasama organına göre, DGM’lerin “ihdas edilmesi”nin temel nedeni, sıkıyönetim dönemleri dışında devlet güvenliğine yönelik eylemleri yargı-

* Bilimsel olarak kavram, nesnel gerçekliğin insan beyninde yansıma biçimidir. Dolayısıyla, kullanılan kavramlar, aynı zamanda kişinin ya da ortaya konulan düşüncenin nesnel gerçekliği nasıl kavradığını, algıladığını ortaya koyar. Bu yüzden, her dünya görüşü ya da siyasal görüş, kendi kavrayışını belli kavramlarla, kavramlar dizgesi ile ortaya koyar. Ne anlama geldiği ve neyi ifade ettiği belirlenmiş sözcükler, böylece belli bir görüşün ifade edilmesinin temel araçları durumundadır ve bu yolla kavram haline gelirler. Tanımlanmamış ve her istenildiğinde değişik anlamlara sokulabilen kavramlar, kaçınılmaz olarak belirsizliği ortaya çıkarır ve bu tür kavramlarla ortaya konulan görüş ve düşünce her yöne çekilebilir bir nitelik kazanır.

lamak için “sivil” bir uzmanlık mahkemesinin gerekli olduğuydu. 1973 yılında, yani 12 Mart sürecinin sonuna doğru kurulan DGM’ler, 1975 yılında Anayasa Mahkemesi’nin iptal kararıyla ortadan kalkmış ve “devlet aleyhine işlenen suçlar”, “sivil mahkeme”lerde 5. Ağır Ceza Mahkemelerinde görülmeye başlandı. DGM’lerin bu ilk “sivilleşme” hareketinde, DGM yargıçları, özellikle DGM savcılarını doğrudan yeni oluşturulan mahkemelere atanmışlardı.

DGM’lerin yeniden kurulması ise, 12 Eylül döneminde olmuştur. 1983 yılında çıkarılan Kenan Evren yasasıyla DGM’ler yeniden kurulmuş ve anayasal bir kurum haline getirilmiştir.

2004 yılına kadar aralıksız yirmi bir yıl faaliyette gösteren DGM’ler, “AB uyum yasaları” çerçevesinde değiştirilmiş ve yerine “özel yetkili ağır ceza mahkemeleri” oluşturulmuştur. Bu “özel yetkili” mahkemelerde görev yapan savcılar da, yani DGM savcılarını da “özel yetkili savcı” olarak tanımlanmıştır.

Bu “yeni” mahkemeler, Adana, Ankara, Diyarbakır, Erzurum, İstanbul, İzmir, Malatya ve Van illerinde, yani DGM’lerin bulunduğu illerde kurulmuştur.

Özel yetkili mahkemelerin “özel” hükmü ise, “Terörle Mücadele Kanunu’nun ‘tanık koruma tedbirleri’” başlıklı 20. maddesi hükümlerinin, bu yasayla görevlendirilecek ağır ceza mahkemesi başkanı ve üyeleri ile bu mahkemelerin görev alanını giren suç-

ları soruşturmak ve kovuşturmakla görevli cumhuriyet savcılarını hakkında da uygulanacağı” hükmüdür. Olayın en ilginç tarafı ise, 27 Aralık 2007 tarihinde AKP tarafından özel bir “*Tanık Koruma Kanunu*” çıkarılmasıdır. Böylece “özel yetkili mahkemeler ve savcılar”, Ergenekon operasyonlarının başında yeni “tanık koruma” kanunu çerçevesinde güvenceye alınmıştır. Bu şekilde, gerektiğinde estetik ameliyat olarak yüzünü bile değiştirebilecek “özel yetkili savcılar” ortaya salındı.

Bugün gündemde olan “özel yetkili savcılar”, DGM savcılarının “adı” değiştirilmiş güncel halidirler ve “özel yetkili mahkemeler” de DGM’lerin “yeni” kavramsal tanımlarıdır.

Bu “kavramsal” değişiklikle DGM’lere karşı oluşmuş olan kamuoyunun tepkisi pasifize edilmiş ve DGM’ler konusundaki kamuoyunun “yargısı” ortadan kaldırılmıştır. Böylece toplum, yıllarca yaşayarak öğrendiği DGM’lere ilişkin “bilgi”leri unutmuştur. Şimdi yeni “kavramlar” çerçevesinde ve yeniden “özel yetkili mahkemeler ve savcılar”ın nasıl DGM’lerin basit bir devamı olduğunu öğrenme sürecini yaşamaktadır. Bir başka ifadeyle, “kavramsal” değişikliklerle toplumun tarihsel süreçte öğrendikleri anlamsızlaştırılmış ve tarih bilinci yok edilmiştir. Bir kez daha yaşanılarak ve bedel ödenilerek, bilinen şeyler yeniden öğrenilecektir.

Komşunun Krizi

1980’de başlayan ve 1995’de Brezilya’nın “kurtuluşu”yla birlikte IMF tarafından sona erdiği ilan edilen “dünya borç krizi” şimdi yeniden hortlamış görünüyor. Ancak bu kez “borç krizi”ne giren Avrupa’nın “euro bölgesi” oldu.

Yunanistan’da genel seçimleri Yorgo Papanderu’nun kazanmasından sonra “patlayan” (ya da “patlatılan”) borç krizi, kimi ekonomistlerin sözüyle “euro’yu sallamaya” başladı.

Açıklanan 2009 verilerine göre, Yunanistan’ın kamu dış borç stoku 298,5 milyar euro’ya (420 milyar dolar) ulaşmıştır. Bu borç miktarı Yunanistan’ın GSYİH’nin (356,7

milyar dolar) %113’üne denk düşerken, bütçe açığı da GSYİH’nin %13’ünü oluşturmaktadır. Bu iki veri, Yunanistan’ın karşı karşıya olduğu ekonomik sorunların boyutlarını göstermeye yeterlidir. Ancak bu ekonomik sorunlar, yalın biçimde piyasaların (borsalar) iniş-çıkışlarıyla değil, doğrudan dış borçların “çevrilemez” hale gelmesinin ifadesidir.

Yunanistan, AB üyesi olduğu için, dış borçların çevrilebilirliği, yani dış borç faizlerinin ve ana paralarının ödenmesi ve yeni borçlanmaya gidilmesi, tümüyle AB ülkelerine, özel olarak da Fransa ve Almanya’ya bağlı olarak yıllarca sürmüştür. 2000 kriziyle birlikte Fransa ve Almanya’nın içine girdiği “finansal darboğaz” ve ardından 2007 mortgage kriziyle başlayan “finans krizi”, her şeyden önce “batık krediler” sorununu öne çıkarmış ve “türev araçlarla” türetilmiş balonların patlamasına yol açmıştır. Bu durumda Almanya ve Fransa, Yunanistan’ın artan dış borçlanmasını “çevirebilir” halde tutmak için yapabileceklerinin sınırına ulaşmışlardır. AB yapısı içinde 2008’e kadar dış borçlarını “çevirebilen” Yunanistan, bu tarihten itibaren “çeviremez” duruma düşmüştür.

Mortgage kriziyle birlikte dünya kredi hacmindeki ve dünya ticaretindeki daralma, tüm ülkeler gibi Yunanistan’ı da etkilemiştir. 2008 sonunda “teknik olarak” resesyona giren Yunanistan, AB yapısı içinde özel olarak desteklenen tarım ürünleri ihracatında önemli gerileme yaşamıştır. Tümüyle AB pazarına göre yapılandırılmış olan Yunanistan tarım üretimi, AB pazarındaki daralmayla

Yunanistan’ın Kamu Dış Borcu		
	Toplam Borç (Milyar €)	GSYİH’ya Oranı (%)
1997	114,9	97
1998	115,7	95
1999	122,3	94
2000	141,0	103
2001	151,9	104
2002	159,2	102
2003	168,0	97
2004	183,2	99
2005	195,4	100
2006	204,4	97
2007	216,4	96
2008	237,2	99
2009	298,5	113

birlikte %50'ler düzeyinde azalmıştır. Bu da, Yunanistan'ın ihracat gelirlerinin azalması demek olduğundan, dış borçların kısmen ihracat gelirleriyle "çevrilebilirliği"ni de olanaksız hale getirmiştir.

Bugün "medya"ya yansıtıldığı gibi, Yunanistan "krizi" hiç de beklenmedik ve bilinmeyen bir olay değildir. Yunanistan'ın dış borç stoku verilerine bakıldığında görüleceği gibi, 1995 yılından itibaren Yunanistan'ın dış borçlanması GSYİH'nin %100'üne eşit düzeyde gerçekleşmiştir. 2000 ve 2008 kriz dönemlerinde bu oran %100'ü aşmıştır.

Bu bilinen gerçeğe rağmen, Yunanistan'ın "borç krizi" beklenmedik bir olay gibi sunulmuştur.

Sorun, Yunanistan'ın birden bire "borç krizi"ne girmesi değildir. Söz konusu olan, AB'nin, özellikle de Almanya ve Fransa'nın 2008 kriziyle birlikte kendi finans kuruluşlarının içine girdiği iflas süreci ve onları kurtarmak için yapılan müdahalelerdir. Bu müdahaleler, Almanya ve Fransa'nın kredi kapasitesini büyük ölçüde daraltmıştır. Bu daralma nedeniyle de, artık Yunanistan'ın GSYİH'nin %100'leri seviyesinde seyreden dış borçlanmasını finanse edemez hale gelmişlerdir. Artık iş Yunanistan'ın başına kalmıştır.

Dış borçların Almanya ve Fransa tarafından finanse edilemediği ve edilmek istenmediği bir dönemde, Yunanistan'ın borçlarını "çevirebilmek" için "istikrar tedbirleri" uygulamaktan başka seçeneği yoktur. Ve Yunanlıların da, Türkiye insanlarının da çok iyi bildiği gibi, bu "istikrar tedbirleri", ekonominin yönetiminin IMF'nin eline geçmesiyle uygulanacak olan "IMF istikrar paketi"nden başka bir şey değildir.

"İstikrar tedbirleri", IMF'nin klasik reçetesinde yazılıdır.

1) Bütçe açığını kapatmak: Maaş ve ücretlerin dondurulması, kamu harcamalarının kısılması (özellikle memurların sayısının azaltılması), verimsiz kamu kuruluşlarının tasfiyesi, vergi gelirlerinin artırılması (özellikle ve ilk planda kdv oranlarının yükseltilmesi) vb. tedbirler alınması.

2) Dış borçların ödenmesi ya da çevrilebilir hale gelmesi: İhracatın artırılması amacıyla "gerçekçi kur uygulaması"na gidilmesi, yani devalüasyon yapılması.*

3) Yeni ve taze para bulunması: Kamu kuruluşlarının özelleştirilmesi, doğrudan sermaye yatırımlarının daha fazla teşvik edilmesi.

IMF patentli bu "istikrar tedbirleri" sonucunda, reel ücretler düşecek, küçük ve orta sermaye kesimleri büyük ölçüde iflase sürüklenecek, yani mülksüzleştirilecektir.

Bütün bu sonuçlar, "istikrar tedbirleri"nin uygulandığı tüm ülkelerde halk kitleleri tarafından çok iyi bilinen sonuçlardır. Ana sorun, halk kitlelerinin bu yoksullaşmayı ve mülksüzleşmeyi ne kadar kabul edecekleri, yani ne oranda direnecekleri sorunudur. Latin-Amerika ülkelerinde olduğu gibi ve ülkemizde de 24 Ocak Kararları sonrasında görüldüğü gibi, bu "istikrar tedbirleri"nin "sivil iktidar" koşullarında uygulanması neredeyse olanaksızdır. İşte bu yüzden, Yunanistan'ın karşı karşıya olduğu ana sorun, "borç krizi"ni aşmak için klasik "istikrar tedbirleri"nin nasıl uygulanacağı değil, bu uygulamaya karşı Yunan halkının direnişinin nasıl engelleneceğidir.

Bugün, "solcu" PASOK iktidarı, Yunan halkının "istikrar tedbirleri"ne karşı direnişini pasifize etmenin aracı durumundadır. Bunu başarabildiği oranda PASOK bir süre daha iktidarda kalabilecektir. Ama başaramazsa? İşte Yunanistan'daki krizin en yaşamsal sorunu ve sorusu budur.

Bu sorunun yanıtı da, AB'nin ne kadar "demokrasi ittifakı", "uygarlık projesi" olduğunun da yanıtı olacaktır.

Yunanistan'ın içinde bulunduğu "borç krizi"nden çıkan "dersler" de vardır.

Bu "dersler"in en önemlisi, *Goldman Sacs*'ın ürettiği "döviz ticareti" yoluyla, bizdeki ifadesiyle "*net hata/noksan*" kaleminde oynamalar yaparak devlet bütçesine ek finansman sağlanmasıdır.

İkinci "ders" ise, "*net hata/noksan*" kalemi üzerinde yapılan oynamaların bir süreliğine ekonominin durumunu "maskeleye" hizmet etse de, her durumda "piyasa aktörleri" ve IMF tarafından yakından izlen-

nun "euro" nedeniyle ulusal ölçekte gerçekleştirilemeyeceği ileri sürülebilir. Bu tümüyle "euro"ya ilişkin "efsane"lerden birisidir. Bugün Papandreu hükümeti ikili para sistemi kullanacağını açıklamıştır. Buna göre, ülke içinde euro para birimi olarak kullanılmaya devam edilirken, dış ticarete, özellikle Balkan ülkeleriyle olan ticarete devalüe edilmiş drahmi kullanılacaktır.

* "Gerçekçi kur politikası"nın ya da devalüasyonu-

diği ve bilindiğidir.

Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının IMF ile aylarca sürdürdükleri görüşmelerin “sona erdirilmesi”, bu iki “ders” açısından değerlendirilmek zorundadır. Olası bir IMF anlaşması sonucunda “net hata/noksan” kalemi üzerinden yapılan “maskeleye” sona erdirileceğinden ve birden “borç krizi” patlak vereceğinden IMF’yle anlaşma yapılamamış ve seçim sonrasına ertelenmiştir. Bu erteleme, Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının “başarılı müzakereleri” sonucunda değil, IMF’nin Yunanistan kriziyle birlikte bölgedeki ikinci bir krizi kaldıramayacağı için gerçekleşmemiştir.

Tayyip Erdoğan’ın anayasa değişikliğine ilişkin söylediği sözle ifade edersek, AKP iktidarı, taşın atına sadece elini değil, gövdesini koymuştur. Olası 2011 seçimlerini kazandığı takdirde, IMF’nin “istikrar tedbirleri” en sert biçimde uygulanacağı şüphesizdir. TÜİK’in “makyaj”layarak açıkladığı son büyüme verileri de, bu durdumun ne kadar kaçınılmaz olduğunu ortaya koymaktadır.

TÜİK’in ekonominin %4,7 küçüldüğüne ilişkin açıklamanın ardından, Türkiye eko-

nomisinin, %2 küçülen “batma noktasında”ki Yunanistan’dan daha kötü” olduğu yorumları yapılmıştır.

Türkiye ekonomisinin Yunanistan’dan “daha kötü” olması yanında, Goldman Sachs-vari bir “maskeleye” operasyonu ile nelerin gizlendiği ve üstü örtüldüğü henüz netleşmemiştir. Özellikle “net hata/noksan” kaleminde görünen olağanüstü döviz girişlerinin kaynakları ve bedeli bilinmemektedir. Söylenen sadece, “net hata/noksan” kalemi yoluyla ülkeye olağanüstü döviz girişi yapıldığı yönündedir. Bu girişin gerçek olup olmadığı bilinmediği gibi, gerçek ise, karşılığında nelerin verildiği bilinmemektedir.

Bugün için IMF ve ABD, AKP’nin zor duruma düşmesini istememektedir. Takiyeciliğe alışmış bir siyasal akım için de, yalan söylemek hiç de alışılmadık bir durum değildir. Resmî açıklamaya göre ekonomisi %4,7 küçülmüş bir ülkenin başbakanı hala “kriz”in “teğet” geçtiğinden söz edebilmektedir.

Bu durumun yakın gelecekte nelere yol açacağını anlayabilmek için Yunanistan örneğine bakmak yeterlidir.

Ayaklı Jammer (Frekans Karıştırıcı) ve Ece'l

“Jammer’lı Ahmet Hoca
Vaaz verirken yanında sinyal kesici jammer cihazının bulunması dikkatlerden kaçmadı.

Cüppeli Ahmet Hoca olarak bilinen İsmailağa Cemaati’nin önde gelen isimlerinden Ahmet Mahmut Ünlü, Sakarya’nın Sapanca ilçesinde Gönül Bahçesi İlim Kültür Hizmet Derneği’nin düzenlediği etkinliğe katıldı. Salonun girişinde Sapanca Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı ekipler üst araması yaparken, Ünlü’nün, vaaz verdiği sırada yanında sinyal kesici jammer cihazının bulunması dikkatlerden kaçmadı. Cüppeli Ahmet Hoca kendisine gösterilen ilgiden ve yoğun katılımdan memnun olduğunu söyledi.” (Cumhuriyet)

“Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın 11 Mart’ta deprem bölgesi Elazığ’a yaptığı ziyarette kameralara yansıyan ‘ayaklı jammer’ görüntüsü Türkiye için bir ilki oluşturdu. Tayyip Erdoğan’ı adım adım takip eden JAMMER, 500 metre karedeki tüm cep telefonlarını ‘ulaşamaz’ yaptı.” (Milliyet)

Belli bir kesimin herkesi dinlediği ve dinlemeden elde ettiği bilgileri “yandaş medya”ya servis ettiği bir yasadışılık döneminde yaşanıyor.

Kimi durumlarda “yasal” ifadelerle, “ortam dinlemesi” ya da “teknik takip” adı verilen bu yasadışı dinlemeler öylesi boyutlara ulaşmıştır ki, bir mahkeme kararıyla ülke çapındaki tüm telefonların dinlenmesi olanaklı hale getirilmiştir. Başbakanlığa bağlı olarak AKP tarafından kurulan TİB (Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı) ise, mahkeme kararına bile gereksinme duymaksızın her türlü iletişim faaliyetlerini izleyebilmektedir.

Daha dün kadar telefon vb. iletişimin MİT tarafından “gizlice” dinlenmesi söz konusuyken, bugün adı bilinen ve bilinmeyen pek çok kurum ve kuruluş MİT’in işlerini yapar hale gelmiştir.

Bu yasal görünümlü yasadışı dinlemelerin en büyük icraatı ise, herkesin bildiği gibi Ergenekon davası olmuştur.

Düne kadar MİT’in gizli dinlemelerle, muhbirlerle ve ajan-provokatörler aracılığıyla

elde ettiği bilgilerle “örgüt” operasyonları yapılır ve yüzlerce kişiye “MİT raporları”na dayanarak dava açılırdı. Bugün ise, kaynağı “belli” olmayan dinlemelerle herkesi gözaltına alma ve tutuklama olanağı ele geçirilmiştir.

AKP ya da açık ifadesiyle “laiklik karşıtı” kesimler, yıllarca “kendilerini fişleyenleri” fişlerken, “mağdur imam-hatipli”lerin yeni iş alanı olan “telekomünikasyon” şirketleri de herkesi izlemekte ve dinlemektedir.

2007’nin sonları ile 2008’in başlarında Ergenekon operasyonlarının hazırlıklarına başlanıldığı dönemde “mağdur imam-hatipli”lerin “telekomünikasyon” şirketleri, bir yandan “ortam dinlemesi”ne ilişkin yeni teknik araçları ülkeye ithal ederken, diğer yandan da “yandaşlar”ın dinlenmesini önlemek için “karşı-dinleme” araçlarını ithal etmişlerdir. İthal edilen ürünlerin içinde en popüler olanı ise, “jammer” denilen “sinyal karıştırıcı”lar olmuştur.

“Savunma sanayi” kapsamında giderek gelişen ve büyüyen “jammer” ithalatçıları,

ilk elden pazarladıkları “ortam dinleme” araçlarıyla hizmet sunmuşlar ve ardından hizmet sundukları kesimleri aynı araçlara karşı korumak amacıyla “karşı-dinleme” araçlarını pazarlamışlardır.

“Savunma sanayi” kapsamında olduğu için bu şirketlere ilişkin bilgiler özenle gizlenmesine karşın, 4-5 şirketin (ki çokluk limited şirkettir) bu alanda faaliyet gösterdiği bilinmektedir. İçlerinden biri (ATEL) diğerlerini sollararak, “ayaklı jammer”leri satışa sunmuştur. Ve Tayyip Erdoğan’ın Elazığ depremi bölgesine yaptığı “ziyaret”te “ayaklı jammer”ler basına yansımıştır.

Böylece dinleyenlerin “dinlendiği”, dinlenenlerin “dinleyenleri dinlediği” ve buradan elde edilen “bilgi ve belgeler”le ceza davalarının açıldığı bir döneme girilmiştir. Kimilerinin tanımıyla dinlenme ve dinleme “paranoyası” toplumun her kesimine yayılmıştır.

Özel yasalar çıkartılmamış olmasına rağmen, anayasada yazılı temel hak ve özgürlüklere ilişkin değişiklik yapılmamışken, “haberleşme özgürlüğü” anayasal güvence altında bulunurken, “ailenin ve özel yaşamın korunması” anayasa ilkesi olarak varlığını sürdürürken, yasadışı dinlemeler yasal hale gelmiştir. Bu yasadışı-yasalılık içinde tüm hak ve özgürlükler, “teknolojinin” kolayca ortadan kaldırılabildiği basit sözcükler haline dönüşmüştür.

Bu durumun demokrasiyle bağdaşmadığını, demokratik hak ve özgürlükleri sınırlandırdığını söyleyenler ise, “yasadışı bir şeyiniz yoksa dinlenmekten neye korkasınız ki” denilerek susturulmuştur.

İşte bu demagojiyle “ayaklı jammer”ler sahneye çıkmış ve Tayyip Erdoğan’ı “adım adım” izlemiştir. Şüphesiz Tayyip Erdoğan, “dinlenmeye” karşı değil (ne de olsa koskoca “baş”bakan, “korkacak bir şeyi” yoktur!), “uzaktan kumandalı suikast”e karşı korunmak için “ayaklı jammer” kullanmıştır. Bundan kimsenin şüphesi olamaz!

Ama korkunun da Ece’le de faydası yoktur!*

* Ergenekon operasyonlarının arifesinde bu “korku” ortamının ilk işaretlerini Fazıl Say’ın tepkisinde görmek olanaklıdır. Fazıl Say “ülkeyi terk etmek”ten söz ettiğinde büyük bir tepkiyle karşılaştı. Aradan geçen zaman “korku”ların daha da büyüdüğüne ve giderek pek çok “ılımlı” insanları da kapsadığına tanıklık etti. Jammerler, ayaklı jammerler çoğaldıkça “kor-

Dinlenenler kadar dinleyenleri de saran bu “korku” atmosferinde, ne demokrasiden, ne demokratik hak ve özgürlüklerden söz etmek olanaklıdır. Bu “korku” atmosferinde yapılabilecek tek şey, savaşmaktır, direnmektir. Ama savaşabilmek için, direnebilmek için örgütlü olunması gerektiği de açıktır. Tek başına bireylerin (ki bunların küçük-burjuva aydını olmaları fazlaca önemli değildir) direnebilmesi, ancak örgütlü bir mücadelenin varlığı koşullarında geçerlidir. Bugün böyle bir örgütlü mücadele, elle tutulur, somut ve maddi bir güç olarak mevcut değildir. Kaçınılmaz olarak, örgütlü mücadele ne kadar gerekli ve zorunlu olursa olsun, bireysel “korku”lar ve kaçışlar, aynı zamanda bu örgütlülüğün de engeli durumundadır.

“Korku”yu yaratan sadece “islamcılar”ın jammerleri değildir. “Korku”yu yaratanlar, 12 Eylül terörünü büyüten ve abartan, yeni kuşakları bu terör edebiyatıyla korkutan “solcular”dır; “soyut gelecek için somut bugünden vazgeçmemek”ten söz edenlerdir ve “globalizm” söylemiyle perspektiflerini yitiren aydınlardır.

ku” da çoğaldı, büyüdü ve yayıldı. “Merak etmeyin ordu var” sözü giderek etkisini yitirdikçe, “korku” daha da büyüdü ve yayıldı.

Bu “ayaklı jammer”ler ülkesini “terk etmek”ten söz eden son kişi ise, Ece Temelkuran oldu. Yeni transfer olduğu *Habertürk* gazetesinde 27 Mart günü yazısında şöyle yazıyor:

“Bir yazanın evi var mıdır? Bir yazanın kaderi doğduğu toprağın kaderine bağlı mıdır, olmalı mıdır? Gitme imkânı varsa ve memleket senin hayatını gerçekleştirmeni engelleyen bir enayilik döneminden geçiyorsa gitme hakkın var mıdır? Bu ihanet midir? İnsan ülkesini terk etmek ile kendine ihanet etmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsa hangi seçenek daha az kederlidir?...”

Ülke, belki de her zamanki gibi, en çok düşünen beyinlerini, yaratan ellerini derbeder ediyor, harcıyor. İnsanlık tarihine hikâyeler, eserler bırakacak insanları bırakmıyor ki derinleşsinler, yoğunlaşsınlar. Yirmi dört saatte bir yeni bir ‘bomba’ ile sarsılıyor beyinlerimiz. O vakit beyinlerin göç etme hakkı doğar mı? Bunu düşünüyordum...”

Şüphesiz Ece Temelkuran’ın bu sözleri “küçük kara balık”ın hikayesidir, ama yine de “ayaklı jammer”lerin ülkede yarattığı “korku”nun da dışavurumudur.

Bu “korku”, kimilerini sindirirken, kimilerini yeni “açılımlar” peşinde koşmaya itelemektedir. Hatta içlerinden “bazıları”, “büyük buluşma”lar düzenlemekte, “allahın 99 adı”nı yeterli görmeyip 100. adını bulmaya bile çalışmaktadır.

Bu ülke, Faruk Sükan gibi, “komünistlerin nefes alışlarını bile dinliyorum” diyen “zehir hafife” içişleri bakanlarını da görmüştür.

Bu ülke, yüzbinlerce insanın birkaç ayda tutuklandığı, stadyumlara doldurulduğu günleri de görmüştür.

Bu ülke, savaşanların katledildiği, aylarca işkenceden geçirildiği günleri de görmüştür.

Böyle bir ülke, “umudu büyütme” adına umudunu yitirmiştir, “önce birey olmak” adına örgütlülüğünü yitirmiştir.

Bugün ise, “ortam dinlemeler” ve ayaklı jammerler arasında örgütlenmekten korkan bir ülke haline gelmiştir.

Nasıl ki “korku”nun ecele faydası yoksa, örgütsüzlüğün de “korku”ya faydası yoktur.

Bir bedel ödenecektir. Örgütsüzlüğün yüceltildiği ve övüldüğü uzun bir dönemde, örgütlenmenin de bir bedeli vardır. Örgütlü olmaktan söz edenler, örgütlenmekten söz edenler, örgütlenmeye çalışanlar, mutlaka bir bedel ödeyeceklerdir. Ama bu bedel, “korku”yla yaşarken ödenecek bedelin yanında çok küçüktür.

Che’nin sözüyle, “... zafere götüren bu kısa yol daha şimdiden çok açıkça istenmesi gereken fedakarlıkları içermektedir. Ve bunlar, sürekli olarak mücadeleden kaçtığımız ve başkalarının bizim için kendilerini tehlikeye atmalarını istediğimiz zaman dayanmaya mecbur olacağımız fedakarlıklardan belki daha az acı verici olacaktır.”

İşte bu Behrengi’nin yazamadan öldürdüğü “küçük kırmızı balık”ın öyküsüdür.

Forbes'in Milyarderleri

Dünya sıralamasındaki yeri		Yaşı	Serveti (Milyar \$)
316	Hüsnü Özyeğin	65	3.0
342	Mehmet Emin Karamehmet	65	2,9
367	Şarık Tara	79	2,6
463	Ferit Şahenk	46	2,1
463	Murat Üker	50	2,1
488	Erman Ilıcak	43	2.0
488	Filiz Şahenk	43	2.0
488	Ali İbrahim Ağaoğlu	56	2.0
582	Semahat Arsel	81	1,7
616	Rahmi Koç	79	1,6
655	Ahmet Nazif Zorlu	65	1,5
721	Suna Kıraç	68	1,4
721	Kamil Yazıcı	80	1,4
773	Bülent Eczacıbaşı	60	1,3
773	Mehmet Rüştü Başaran	-	1,3
773	Tuncay Özilhan	62	1,3
828	Faruk Eczacıbaşı	56	1,2
828	Mehmet Sinan Tara	51	1,2
880	Mubariz Gurbanoğlu	42	1,1
880	Ahsen Özokur	-	1,1
937	Suzan Sabancı Dinçer	45	1.0
937	Deniz Şahenk	-	1.0
937	Şevket Sabancı	74	1.0
937	Ahmet Çalık	51	1.0
937	Aydın Doğan	73	1.0
937	Turgay Ciner	54	1.0
937	Murat Vargı	61	1.0
937	Mustafa Latif Topbaş	66	1.0

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

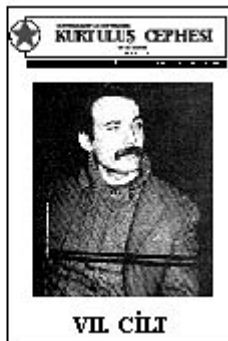
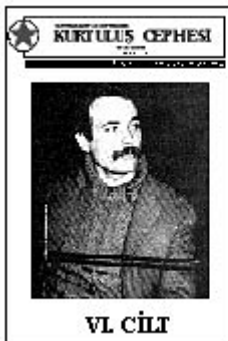
E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM I
MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM II-III
İLKER AKMAN: MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
*** TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I
*** OLİGARŞİ NEDİR?
*** MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III
*** THKP-C/HDÖ VE 15 YIL
*** POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
*** GRAMSCİ ÜZERİNE
*** REVİZYONİZMİN REVİZYONU
*** ULUSAL SORUN ÜZERİNE
*** “BDS”: BİR PRAGMATİK SAPMA
*** “YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE
*** ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]
*** DEVRİM PROGRAMLARI
*** RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER
*** ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ
*** PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

“Ülkede sürekli bir dengesizliğin olması, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin mevcut durumu devam ettirebilmek için ‘güç’lerini kullanmasının ve ‘denge’yi bu şekilde kurmaya yönelmesinin objektif temelidir.

Ülkedeki üretici güçlerin gelişme seviyesi, dengesini metropollerde bulduğundan, oligarşi, üretim ilişkilerini devam ettirme görevini, siyasal zoru askeri biçimde maddeleştirmenin şartları içinde yerine getirebilir. Bu durum, geri-bıraktırılmış ülkelerin aynı zamanda emperyalizmin zayıf halkaları olmaları da demektir.

Emperyalizmin dünya ölçeğinde uygulamak zorunda olduğu zor, ülkede oligarşinin siyasal zoru olarak somutlaşır. Ve emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri yaşadığı sürece, bu siyasal zor da varlığını devam ettirecektir. Ve kendisine yönelen her sınıfsal tavra karşı askeri bir biçimde maddeleşecektir. Siyasal zorun askeri biçimde maddeleşmesi, ülkedeki dengesizlik nedeniyle, aslında sürekli bir niteliklidir..

Ülkedeki emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerine uygun olarak gelişen üretim, kendi hayat sürecini de şartlandırır. Bu şartlandırma içinde ortaya çıkan çelişkiler ve sınıfların tepkilerine karşı, oligarşinin bir üst belirlenme olan siyasal yaşantısını sürdürme şartı, siyasal zorunu kullanması (onu kullanmaya zorunlu kılınması) şeklindedir.

Siyasal zor, oligarşinin elinde ilk şart olarak, oligarşinin siyasal hakimiyetini koruması şeklinde görevini somutlaştırır. Kuşkusuz en önemli araç, devlet aygıtıdır. Devlet bu dönemde, hakim sınıfların karakterine bürünerek, oligarşik devlet niteliğini almıştır. Siyasal zorun bu biçimdeki görevi ona, üretim ilişkileri tarafından verilmiştir. Ve temel görevi, mevcut üretim ilişkilerinin devamını sağlamayı yerine getirmektir. Bu görevin yerine getirilişinde **‘zor’un askeri bir biçimde maddeleşmesi ve görünür olması, a) Hakim sınıfların kendi iç çelişkileri yüzünden idare edememeleri, b) Gelişen sınıfsal muhalefetlerin mevcut üretim ilişkilerini tehdit eder bir nitelik almaları, c) Doğrudan doğruya iktidara yönelik bir siyasal alternatifin ortaya çıkması durumlarında olur.** Ülkemizde özellikle 12 Mart ertesi uygulamalardan sonra, hakim sınıfların kendi iç çelişkilerinden dolayı yönetimin askerileşmesi beklenemez. Bu nedenle, siyasal zorun askeri bir biçimde kendini göstermesi, **mevcut üretim ilişkilerine yönelik muhalefetin görüldüğü yerlerde ve oligarşiye alternatif bir gücün ortaya çıkması zamanlarında olacaktır.”**

[İlker Akman, *Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz*]